

JILLIANE HOFFMAN

OSUDNÉ ROZHODNUTÍ

motto thriller

Osudné rozhodnutí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Jilliane P. Hoffman
Osudné rozhodnutí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JILLIANE HOFFMAN

**OSUDNÉ
ROZHODNUTÍ**

Praha 2017

Přeložila Eva Hauserová

Tento příběh je smyšlený. Jména, osoby, organizace, místa a události jsou výplodem autorčiny fantazie a neodpovídají realitě.

Jakákoli podobnost se skutečností je náhodná.

*Věnuji Richovi,
jako vždycky, z mnoha a mnoha důvodů.*

*A také Pamele Musso Costidisové,
mé odvážné a skvělé přítelkyni.*

[ČÁST PRVNÍ]

Opakem lásky není nenávisť, ale lhostejnost.
Opakem umění není ošklivost, ale lhostejnost.
Opakem víry není kacířství, ale lhostejnost.
A opakem života není smrt, ale lhostejnost.

Elie Wiesel, *U. S. News and World Report*, 27. října 1986

Vzduch byl této deštivé noci načichlý něčím jedovatým – spáleným a hořkým –, co připomínalo pach domu po včerejším požáru, kde v kalužích vody a chemikálií ještě doutnají zuhelnatělé zbytky. Hrdlo měla tou lepkavou pachutí potažené. Nedokázala se jí zbavit, ať plivala, nebo polykala, jak chtěla.

Dívka klopýtala bludištěm stébel cukrové třtiny. Nemohla se řídit měsícem, hvězdami ani žádným světlem a bylo těžké rozeznat dokonce i vlastní ruku přímo před obličejem. Byla bosa a blátivou lepivou půdu tu a tam pokrývaly kusy vápence. Když na ně šlápla, bylo to jako stoupnout na minu, protože v jednom chodidle měla stále zaseknuté skleněné střepy. Bolest pokaždé vybuchla a šířila se jí jako žhavá střela do celého těla, až jí oheň zachvátil dokonce i zuby. Jakmile se bude moci zastavit, pokusí se střepy nahmatat a vytáhnout. Teď na to ale nezbývá čas. S rukama nataženýma před sebe klopýtala podél řádku tlustých stébel, tyčících se vysoko nad její drobnou postavou, v naději, že před sebou včas ucítí cokoli, do čeho by mohla narazit, a vyhne se tomu.

Nebo kohokoli.

Ta myšlenka ji vyděsila, až se roztrásla. Navíc jí ještě nikdy v životě nebyla taková zima. Vyrostla na Floridě. Ve zdejších krajích nikdy nebývalo opravdu chladno, ani když sem z Kanady připutovala nějaká studená fronta a všichni staří lidé a hlasatelé zpráv začali bédovat, že mrzne a že zahynou pomerančovníky. Teď ale byla úplně promoklá a vichřice, která snad dočista zešílela, jí pronikala až do morku kostí. Vítr se proháněl i v cukrové třtině, až vydávala pronikavé hvízdavé zvuky připomínající jekot. Kousla se do jazyka, aby nejektala zuby.

Bylo těžké nezačít křičet o pomoc. Někde za touhle zatracenou

třtinou může někdo nebo něco být. Možná ve vzdálenosti pouhých několika metrů. Nějaký dům. Benzinka. Cesta vedoucí pryč, ať už se teď ocitla kdekoli. Někde poblíž už třtinové plantáže sklidili a zbytky spálili. Ano, to je ten zápach a ta pachůť v hrdle – spálená třtina. Možná že jsou někde nablízku lidé. Třeba tu čekají farmáři nebo sezonní dělníci, ubytovaní ve stanech nebo chatkách, až se bouře přezene a začne svítat, aby mohli tahle pole zapálit. Možná že ji někdo uslyší, pomůže jí, ujme se jí.

Schová ji.

Ale už ve chvíli, kdy ji to napadlo, si uvědomila, že je to nesmysl. Nejspíš kolem sebe žádné lidi nemá. Ocitla se uprostřed pustiny, kde celé kilometry daleko není ani živáčka. Je tu docela sama a to nejlepší, co může udělat, je skrýt se ve třtinovém houští, dokud nevyjde slunce a neobjeví se tu auta s kočovnými dělníky. Je pravděpodobné, že jediní lidé, kteří by v této chvíli její volání o pomoc uslyšeli, by byli právě její pronásledovatelé. Před očima se jí mihly obličeje těch, které milovala: sladká malá Ginger, která večer pořád ještě požaduje lahvičku, přestože všichni říkají, že už je na to velká. Luis. Je to mizera – žárlivý a přitom ji podvádí, hajzl. Zlomil jí srdce už tolikrát, že to ani nedokáže spočítat. Panebože, jak jen ho miluje! Vždycky ho milovala a vždycky ho milovat bude. Mami, Papi, Abu, Cindy, Alonzo, Quina Mae. Zapudila jejich obrazy z mysli. Vzpomínat na ně by znamenalo, že to vzdává a že se s nimi v duchu loučí.

Ne! To ne! Vzpamatuj se přece!

Otřela si oči a potlačila vzlyky. Ti muži jsou blízko. Ještě uslyší její kňourání a budou se jím řídit jako supi, naslouchající námáhavému dechu umírajícího zvířete. Právě teď obcházejí plantáž, ve které se jim ztratila, snaží se určit její polohu, přepadnout ji a zmocnit se jí. Snažila se raději soustředit na náznak borovicové vůně, který větrila. Někde za těžkou clonou vlhké spálené třtiny cítila svěží vůni porážených borovic. Byla to vůně naděje. Dosta-

ne se odsud. Nesmí se ještě s nikým loučit: ona se přece vždycky ze všeho dostane. Zatím to dotáhla dál než ty ostatní.

Ještě je naživu.

Jak se prodírala třtinovým porostem, stébla sborově zaútočila na její obličej a ruce. Jakmile se dostane na mýtinu s vypálenou třtinou, bude se moci rozběhnout. K čertu se strachem a s bolestí v noze, stejně bude utíkat. Samozřejmě že ji na pasece bude vidět líp. Znovu jí vyhrkly slzy.

Možná že čekají, až udělá přesně tohle, a tím jim ušetří námahu – nebudou po ní muset pracně slídit. Ti muži – ti cvoci – se v těchhle plantážích pravděpodobně vyznají. Proto ji sem také přivezli. Vědí, které cesty vedou dovnitř a které ven. A vědí, kam ji vzali – ten barák je tak odporný, hrůzný, děsivý. Obklopený takovým množstvím třtiny, že její stébla začala prorůstat dovnitř.

Tady nemůžeš zůstat. Rozhodni se! Co bude horší? Skrývat se ve třtinovém poli, aby tě našli a vzali zpátky... do toho baráku? Nebo se snažit utéct? Běžet k jednomu z domů, které by za těmi stvoly třtiny mohly být?

Lepší bude utíkat. Vždycky je lepší padnout v boji. Takhle by to určitě řekl Luis. Panebože, jak si přála, aby byl tady s ní. Rozsekal by ty neřády na milion kousíčků.

„No tak, kotě! Kotě!“

Srdce se jí zastavilo. Byl přímo za ní. Doháněl ji. Prudce se ohlédla. *Kde ten chlápek sakra je?*

Spustila se na všechny čtyři a vlezla mezi stonky. Do nohy jí v místě, kde měla skleněný střep, vystřelila prudká bolest. Sáhla si tam a nahmatala na patě odchlíplou kůži otevřené rány. Ucítila teplo své vlastní krve, jak jí stékala po prstech. Stébla třtiny byla ostrá jako žiletky. Kousla se do ruky a snažila se tu bolest setřást. Zlé myšlenky se jí vrátily. Zase před sebou viděla tváře svých nejbližších.

Takhle aspoň policie zjistí, že jsem tu byla. Uvidí spoustu krve,

provedou testy a přijdou na to, že jsem to byla já. Že jsem jen tak nezmizela. Nikdo si už nebude myslet, že jsem utekla z domova a od Ginger...

Ale už když takhle uvažovala, věděla, že je to absurdní. Na téhle plantáži může vykrváct k smrti a nikdo ani nezjistí, že tady byla, lezla tu ve tmě a snažila se skrýt před těmi zabijáky. Déšť smyje všechny stopy. Dělníci, kteří na těchhle plantážích pracují, budou klidně chodit po jejím hrobě, a pokud ti cvoci nenechají její tělo tam, kde ji zabijí, nikdo to nikdy nezjistí. A pokud ji nezabijí tady, ale odvečou ji zpátky do toho baráku a budou s ní dělat všechny ty strašlivé věci, které jí slibovali, pak na tomhle místě vůbec žádné stopy nezůstanou. Nebo ji tu nechají, rozřezanou na kousky a rozházenou široko daleko, jako by tohle pole kořenili, protože dobře vědí, že tady bude brzy všechno vypálené. A až se to peklo přežene, nezůstane tu nic než popel. Pokud dělníci vůbec narazí na její pozůstatky a pokud kriminalisté dokážou tak jako v tom televizním seriálu skutečně identifikovat popel a úlomky kostí, pak snad, možná, se sem může jednoho dne některý detektiv podívat a zrekonstruovat její poslední okamžiky. Může se pokusit přijít na to, co se tady přesně stalo. Kousla se do ruky silněji. To ale není možné. Protože nikdo nikdy si nedokáže představit tuhle chvíli, kterou právě prožívá. Taková hrůza je nepředstavitelná.

„Víš, proč pes honí kočku?“

Byl jen pár desítek centimetrů od ní. Slyšela ho i přes jekot třtinových stébel. Věděl, že ho musí slyšet – křičel, ale tón jeho čvachtavého jižanského hlasu byl klidný.

Leze k němu, nebo od něho?

„Protože před ním utíká. Když kočka neutíká, pes ji nehoní. Kočka a pes se můžou kamarádit, zlato. Ale když ta kočka zdrhá...“ Jeho hlas se ztlumil. „Koukej, zlato, akorát toho psa nasereš, bude unavenej a naštvanej. Tak pěkně vylez, kotě, než mě naštveš. Pak tě to bude bolet tím víc, ty mrcho.“

Mezi stébly vystřelovalo světlo – nahoru a dolů, pak příčně. Přestala lézt a stočila se do těsné malé kuličky.

„Možná že se ta číča teď tady někde schovává. Modlí se, aby už bylo ráno a aby ji tu našli nějaký chlápce z Hondurasu.“

Světlo přešlo k řádku třtiny přesně naproti ní. Sklopila zrak k zemi, aby se jí světlo neodráželo od očí. V pěsti sevřela stonek třtiny.

„To by se ale pěkně pletla.“

Jeho pracovní boty se bořily do bláta.

„Psi maj ohromnej čuch. Žádná kočka se před nima neschová, páč cejtěj číču. No jo, je to tak. A když ji pak ten pes najde, tak jí utrhá všechny nožičky od těla za to, že se musel tolika namáhat.“ Zachichotal se a jeho smích se rozvinul v šílený, posedlý řehot.

Zacpala si uši dlaněmi.

„Zahlíd jsi ji?“ ozval se další hlas. Byl to druhý cvok a mluvil do vysílačky.

„Eště ne, brácho,“ odpověděl ten rozčvachtaný hlas. „Ale to je právě to zábavný. Až ji najdeme, naučíme ji, proč nebylo zrovna chytrý nám zdrhnout. Týjo, to si teprva užijeme!“

Zakryla si ústa rukou, aby neviděl její dech. Ozvalo se hlučné zahřmění.

„Přejdi radši tam k traktoru,“ řekl čvachtavý hlas do vysílačky. „Postarej se, aby tamtudy neprošla na silnici. Kdyby se tam dostala, byli bysme v prdeli.“

Další zahřmění. Vzhledla k obloze. *Prosím, prosím, prosím – jen žádné blesky. To by se celá tahle plantáž rozsvítila jako při druhém Kristově příchodu...*

Cvok s čvachtavým hlasem zavětril. „Ale říkám ti, myslím, že se tak daleko nedostane, protože tady někde hodně blízko cejtím číču.“

Po ušpiněném obličejí jí stékaly horké slzy. V životě by chtěla udělat ještě tolik věcí. Tolikrát si přála, kéž by tak mohla začít

znova, protože všechno tolikrát pokazila. Pokaždé zažila jen velké zklamání.

„Lidi, co hledají dinosaury, tady v tom blátě pořád ještě narážejí na jejich stopy. Celý miiiiiiliony let starý...“

Houpala se vpřed a vzad, tělo stočené do klubička, s rukama na uších. Každodenně si říkala, že musí změnit od základu svůj život – hned od zítřka. Zítřek vždycky přišel a odešel. Teď věděla, že to dokáže. Kvůli Ginger, která si zaslouží lepší mámu. Pro svoji vlastní mámu, která si o ni dělá takové starosti kvůli tomu, jak žije. Kéž by se jen dočkala zítřka...

Teď měla světlo baterky přímo před sebou, jen několik centimetrů od nohy, a tu a tam pronikalo skrz stonky, tak jako reflektory přejížděly noční oblohu v klubu, kde tančila. „Jak dlouho si myslíš, zlato, že tu zůstanou otisky nohou, než je smyje déšť?“ Světelný paprsek se jí otřel o džíny. Pracovní boty cachtaly pryč. *Mlask. Mlask. Mlask.*

Pak se obrátil, velice rychle se rozběhl zpátky, klekl si a zamířil jí baterkou přímo do obličeje. „Tady je ta mrcha!“ zaradoval se. „Mám ji!“ zařval triumfálně.

Ještě ne. Ještě mě čeká zítřek. Mrštla mu do obličeje hrst bláta a kamínků a vrazila mu do očí stéblo třtiny. Když vyjekl překvapením, vrhla se dopředu a nakopla ho co největší silou do tváře. Litovala, že nemá své vysoké boty. Těmi by mu dokázala vyrazit pár zubů. A pak by mu mohla dupnout jehlovými podpatky na tu jeho hnusnou debilní hlavu a vypíchnout mu ty jeho krví podlité oplzlé oči. Jenomže boty jí sebrali.

Upadl na zem a ona ho ještě dvakrát nakopla do obličeje, než se vrhla mezi trsy třtiny.

„Mrcho!“ zavyl.

Cítila, že má mýtinu přímo před sebou. Borovicová vůně zesílila. Ještě má naději. A pak, jako zázrakem, blesk ozářil oblohu a osvětlil vysekanou cestičku. Ježíš rozsvítil světlo ve správný okamžik a ukázal jí, kudy odsud ven.

„Zdrhá!“ zařval jí za zády cvok s čvachtavým hlasem. „Do prdele, dostala mě! Vidím hovno! Vezmi radši auto! Nedovol jí, aby se dostala do města!“

[2]

Faith Saundersová cítila, jak jí víčka začínají klesat a oči se jí zavírají, a vyřala si pořádný políček na tvář. Pak stáhla okénko SUV a vystrčila obličej do deště. Musí zůstat bdělá. Nic jiného jí nezbyvá. Byla půlnoc a ještě ji čekal kus cesty. Nepřipadalo v úvahu, aby se zastavila. V těchhle místech ne. Tady to není na pauzu vůbec vhodné.

Otřela si obličej plážovým ručníkem, který našla vzadu ve svém exploreru, a pak očistila přední sklo, zamřené zevnitř. Navrch ke všemu, co se dnes večer zvirtlo – a bylo toho dost – přestala fungovat klimatizace a odmrazování, kvůli té obrovské louži, prakticky jezeru, které nepostřehla, když prudce vyrazila od sestřina domku v Sebringu. Posadila se rovně, protáhla si záda a opřela se o volant. Snažila se soustředit navzdory vyčerpanosti a tepající bolesti hlavy za očima, která stále sílila. Venku to vypadalo pořád stejně jako ve chvíli, kdy od Charity odjela – všechno bylo vlhké, temné, splývající. Nekonečná temnota. Od chvíle, kdy potkala na silnici jiné auto, uplynula nejméně půlhodina.

Tropická bouře, která přišla na konci sezony a nesla jméno Octavius, se cestou ke svému cíli v Texasu, kde měla rozpoutat svou sílu naplno, zdržela nad podstatným kusem Slunečního státu a v posledních dvou dnech znepříjemnila život všem lidem pobývajícím na střední a jižní Floridě. Faith vyrostla v Miami a ve svých dvaatřiceti letech už svou dávku bouří a hurikánů zažila – obvykle se přihnaly, sklátily několik stromů a stožárů elektrického vedení a zase zmizely. Octavius ale tahle pravidla nedodržel:

čekalo se, že bude pustošit stát Florida deštěm a větrem o rychlosti devadesáti kilometrů v hodině aspoň ještě jeden další den. Většina lidí se rozumně řídila radou, že mají zůstat doma a nevyjíždět na silnice.

Většina ano.

Faith se kousala do rtu. Nebyla si jistá, jestli bloudí, jenom nevěděla, kde přesně je. Správně by měla být na státní silnici 441, ale po té jela odpoledne k sestře a zdejší okolí jí připadalo jiné. Samozřejmě že k Charity mířila za dne a teď ve tmě, bez světel pouličních lamp, benzinek, restaurací, motelů nebo jiných výrazných bodů, které by ji vedly, působí všechno jinak. Tady kolem nebylo široko daleko nic jiného než jednotvárné hektary polí a v posledních úsecích cesty se po mnoho kilometrů táhly jen plantáže cukrové třtiny, jejíž mohutné vysoké trsy se nad silnicí hrozivě tyčily z obou stran. Tady byl střed Floridy, který mimo městskou aglomeraci Orlanda a hotelopolisu o sto čtyřiceti tisících lůžkách skládajícího se z areálů Disney, Universal a Sea World, nenabízel o mnoho víc než pár městeček, zemědělskou půdu, jezero Okeechobee a Everglades. Pokud míříte na jih jako teď Faith, teprve v okrese Palm Beach začnete kolem sebe nacházet známky života – světla a budovy vyšší než dvoupodlažní. Dál na jih a východ jsou světla stále jasnější a budovy vyšší, až konečně narazíte na záři neonů a tyčící se mrakodrapy Miami, kde budou určitě otevřené bary a bude tam rušno a davy lidí dokonce i o půlnoci a za tropické bouře. Jenže Faith teď v Miami nebyla. Byla ještě daleko, uprostřed neznámé pustiny, a snažila se dostat domů a zůstat přitom bdělá a zapomenout na všechny hrozné důvody, proč se vůbec ocitla v téhle příšerné noci zrovna tady.

Přímo před ní projel oblohou oslepující blesk a ona zadržela dech. Očima střelila ke zpětnému zrcátku, aby zkontrolovala svoji čtyřletou dcerku Maggie. Ta teď spala v sedačce s palcem v puse a druhou rukou svírala odřeného plyšového oslíka Ijáčka. Faith

v duchu odpočítávala vteřiny. Když se ozvalo zahřmění, bylo tak hlučné a intenzivní, že cítila, jak prochvívá jejím vozem. Strnula, dívala se do zpětného zrcátka a v duchu se obrňovala proti tomu, jaké to bude mít důsledky. Když musely nečekaně odjet od Maggiiných sestřenic, spustilo to u holčičky jeden z jejích nespoutaných, nekontrolovatelných záchvatů vzteku a prvních pětáctyřicet minut cesty domů strávila Maggie ječením, pláčem a kopáním do opěradla sedadla spolujezdce, až konečně samým vyčerpáním usnula. Faith teď viděla, že na zvuk hromu zareagovala zatím jen tím, že si začala cucat palec s větší vervou, drobné štíhlé prstíky přitisknuté k pihovatému nosu, a dlouhé blond řasy se jí zachvěly. Hrozilo, že otevře oči.

Faith co nejtíšeji vydechla nahromaděný vzduch, sáhla jednou rukou za sebe a jemně pohladila Maggiino odhalené hubené kolínko. O dvě čísla větší růžová kovbojská bota, která jí balancovala na prstech nohy, upadla na podlahu vedle druhé boty. Čača, roztrpená háčkovaná příkrývka pro miminko, bez které Maggie nikdy neopouštěla domov, se jí svezla ke straně vedle sedačky. Faith se natáhla, našla příkrývku na podlaze a pokusila se jí přehodit Maggie přes bosé nožičky. Místo toho deka úplně minula spodní část jejího tělíčka, přistála holčičce na hlavě a snesla se jí na obličej. To sice Faith neměla v úmyslu, ale pomyslela si, že je to možná lepší, protože oblohu rozčísl další blesk, tak hrozivě blízko, že se ho člověk skoro mohl dotknout. Čača pomůže ztlumit hřmění hromu i oslepující záblesky, které ozařovaly auto jako vánoční stromeček.

Faith si strčila do pusy dva ibalginy, které našla v přihrádce na rukavice, a zapila je ledově studenou kávou z řetězce Racetrak, zbylou po odpolední jízdě za sestrou. Opravdu vykonala stejnou cestu jen před kolika... deseti hodinami? Povzdechla si a znovu se podívala na zahalenou postavičku na zadním sedadle. Vtom se auto otráslo nápořem dalšího hromu. Přestože hádka s Charity nebyla

Faithina chyba – a rozhodně si takhle nepředstavovala zakončení sestřiny narozeninové oslavy – byla odhodlaná Maggie vynahrudit ten ošklivý zážitek, jak musely ve spěchu odjet, vyběhly do deště a všichni ti cizí lidé je přitom sledovali. A Maggiiny sestřenice pozorovaly její obrovský záchvat vzteku naživo přímo z okna ložnice. Rozhodla se, že zítra holčičku vezme do kina nebo na bruslení na Incredible Ice. Nebo jí možná dovolí projednou nejít do St. Andrew's, ale zůstat doma, a budou spolu péct cukroví. Maggie by stejně školku vynechala, kdyby se podle plánu zdržely v Sebringu. Bůhsámví, že po tom, co se dnes stalo, by i samotná Faith uvítala Den pro duševní zdraví.

Při té vzpomínce ji píchlo u srdce. Bez ohledu na to, jak silně si na to přála zapomenout, se jí myšlenky vracely do sestřiny kuchyně, k davu civících chichotajících se neznámých lidí, shromážděných kolem improvizovaného baru na stole jídelního koutu a sledujících, jak se před nimi rozvíjí rodinné drama, jako by šlo o součást večerní zábavy. Charity si v životě vybrala tuto cestu a rozhodla se po ní jít s tímhle mužem a bylo načase, aby to Faith přijala a přestala se pokoušet problémy své mladší sestřičky řešit, protože ta si očividně jejich vyřešení nepřála. Po celé roky všichni sváděli Charitiny nedostatky na jejího manžela Nicka, toho líného idiota, ale možná že je nutné obvinít tu, která za to může doopravdy. A dnes večer... no, to tedy byla poslední kapka. Faith stékaly po tvářích slzy vzteku.

Ani nechutná studená káva nedokázala překrýt protivně naslázanou příchutí hurikánek, které jí Nick vnutil na začátku večera, party byla naplno rozjetá a všechno se ještě vyvíjelo dobře. Vzadu v krku měla pořád pocit, jako by jí tam ulpíval povlak lepidla na tapety, parfémovaného havajským punčem. Toužebně se zadívala na otevřenou přihrádku na rukavice, kde našla ibalgin. Uvnitř pod hromádkou ubrousků ležel načatý balíček zvětralých marlboroek light. Faith začala kouřit na střední škole a už od bakalářské-

ho studia se snažila tohoto zlovyku zbavit. Teprve když jí začaly ranní nevolnosti, povedlo se jí poprvé kouření nechat. Čtyři roky to úspěšně vydržela, ale pak se loni všechno změnilo jedním telefonátem – první věc, kterou vzala do ruky, když zavěsila, byla marlborka. Bylo to jako přivítat doma starou kamarádku, a to tehdy rozhodně potřebovala. V krku ji to sice napřed trochu páliło, ale brzy zase kouřila svůj balíček denně. Nechat toho bylo však tentokrát mnohem těžší, a rozhodně nebyla ochotná uvažovat o novém otěhotnění, jen aby se zlovyku zbavila.

Přihrádku na rukavice rázně přibouchla. Sice po staré kamarádce velice toužila, ale kouřit nesmí. Vždyť má v autě Maggie. Kdepak. Jarrod, její manžel, netušil, že s kouřením znovu začala a že se stále pokouší přestat, a Maggie se možná nikdy nedoví, že její matka kouřila. Kdyby si teď zapálila a zamořila čisté plíce své dcerky, mohli by ji rovnou nominovat na Nejhorší matku roku. Místo toho si úzkostně oždibovala kůžičku u nehtu.

Děšť se změnil v liják a Faith zpomalila na třicet kilometrů v hodině. Podívala se na hodinky. Za šest minut se i Charity dožije své třicítky. Co asi právě teď dělá a jak to slaví? Leží v bezvědomí na gauči? Jsou u ní doma pořád ještě ti pitomí Nickovi přátelé? Věnuje se divokému narozeninovému sexu? Při té představě se jí udělalo špatně. Vadí jí aspoň trochu, jakým způsobem od ní Faith odešla?

Původně měly v plánu, že Faith vezme Charity a její tři děti – jedenáctiletou Kamillu, pětiletou Kourtney a dvouletou Kaelyn – příští víkend do Disney Worldu společně s Maggie, aby Charitiny třicetiny oslavily. Mělo se to konat bez manželů – čistě dámská jízda, šest holek užívajících si společnost Mickey Mouse v zemi, kde jsou všichni vždycky šťastní. Faith zamluvila hodně dopředu dva pokoje ve Walt Disney World Dolphin Resort. Ironie byla, že rezervaci bylo třeba zrušit do zítřejší půlnoci – tedy v poslední minutě Charitina data narození – nebo Faith propadne záloha. Pomyslela

si, že to samozřejmě zrušit musí, a utírala si slzy. Nepřipadá vůbec v úvahu, že by se mezi ní a Charity do pátku všechno urovnalo. A třeba se to nesrovná už nikdy.

Možná že Nick chtěl po deseti letech manželství konečně ukázat, že mu na manželce záleží. Snad měl v úmyslu Faithin výlet k Disneymu trumfnout. Nebo možná pro něj ta party, kterou pro Charity uspořádal, byla prostě jen záminka, aby si to pořádně užil – Charity neměla mnoho kamarádek, se kterými by se nevyspal. Ať už měl důvod jakýkoli, Nick „Velká pracka“ Lavecki, muž, který častěji zapomněl na manželčiny narozeniny, než si na ně vzpomněl, se rozhodl uspořádat pro Charity narozeninovou oslavu jako překvapení. Opravdu na poslední chvíli, protože Faith o tom řekl teprve dnes ráno.

„Cože, dnes večer, Nicku?“ Faith se podívala na hodiny nad krbovou římsou v obýváku svého domu v Parklandu, dobrých tři sta kilometrů od sestřina bydliště v Sebringu. Bylo půl jedenácté v neděli dopoledne.

„Nic moc parádního. Víš, pár kámošů, nějaký pivo, jídlo z Costca, tácy s řízkama a kuřecími nugety, takovýhle žrádlo, no a jasně že dort. Ten dostanu taky v Costcu. Čokoládovej. Můžou na něj udělat nápis *Všechno nejlepší k narozkám, ty stará bábo.*“ Zasmál se. „Možná by k tomu udělali i ozdobu ve tvaru vozíčku pro mrzáky nebo tak.“

Faith strnula. „To myslíš vážně, Nicku?“

„Ale ne, jen si z tebe utahuju, Faithey. Ale беру s sebou děti, aby si mohly vzít černý balonky a nádobí s obrázkama.“ Znovu se zasmál. „Char se z toho pomine.“

Faith vyhlédla z okna své kuchyně na překoceny slunečník na trávníku a na polštář ze zahradní lenošky, který vítr zahnal do bazénu. Ten působil dojmem, že každou chvíli přeteče. Jarrod, usazený naproti ní, k ní vzhlédl a pohybem rtů jí naznačil *Co je?* Zavrtěla hlavou. „Počasí je hodně ošklivé, Nicku.“

„Tady u nás to není tak špatný. A všichni říkají, že přijdou i tak.“

„Všichni? Kolik lidí tam bude?“

„To netuším, ale asi tak třicet čtyřicet.“

„Páni. Kdy jsi to naplánoval?“

„To už nevím, asi před týdnem nebo tak.“

„Díky, žes mě na to upozornil tak brzy.“

„No jo, myslel jsem si, že jsem ti už dal echo. Pochopím, jestli to nezvládneš. Bydlíme dost daleko. Jak tomu tady u nás říká Jar? Zapadákov?“

Tuhle poznámku Jarrod utrousil už před třemi roky, ale Velká pracka na ni ještě pořád dělal narážky, i když nebyla určena pro jeho uši. „To si dělal legraci, Nicku.“

„Jo, já vím. Já tě jen tak pošťuchuju, Faithey. Koukej, úplně pochopím, když to nedáte. Počasí je hnusný a cesta dlouhá. Nic se neděje, Char to pochopí.“

Nickovi samozřejmě nebude vadit, když to Faith nezvládne a nepřijede, protože si nepřeje, aby dorazila. Jeho děti na něj asi celé ráno dorážely a ptaly se, jestli na mamčinu oslavu přijedou taky teta Faith, strýček Jarrod a Maggie. Proto jí asi vůbec volal. Navíc by Charity zuřila, kdyby zjistila, že její jediná sestra – a jediný sourozenec – nebyla na její kulaté narozeniny pozvaná.

„Přijedu,“ prohlásila Faith.

Cože? naznačil jí znovu Jarrod rty.

„Ohromný,“ odpověděl Nick bez nadšení.

„Rezervujte mi gauč. Ráno se vrátím domů.“

„Možná se budeš o ten gauč dělit s nějakým novým kamarádem, Faithey.“ Nesnášela, když ji oslovoval takhle. Z duše to nenáviděla. Charity jí tak říkala od malička, ale z Nickových úst to znělo, jako by se jí posmíval. „Myslím, že Žebírko už si ho nárokoval taky,“ uchechtl se a Faith věděla, že se zašklebil.

Většina Nickových přátel měla přezdívky: Žebírko, Hubeňour,

Ulízanec, Krokodýl. Nebyli to ale členové gangu, policajti ani mafiáni – jen prostě dospělí muži s přezdívkami.

„Řekni Žebírkovi, ať spí v autě, já zabírám gauč,“ odpověděla Faith chladně.

„Tati, pověz tetě Faif, ať pšiveze Maggie!“ ozval se šišlající tenký hlásek v pozadí.

„No, jestli přijedeš, vezmi taky Maggie,“ vyřizoval Nick. „Všechny děcka zavřeme nahoře. Nenecháme je sejít dolů, až tu bude striptér, čestný slovo!“

„To si děláš legraci, ne?“

„Jo, dělám si legraci. Nebudu svý ženě objednávat striptéra. Aspoň ne takovýho, na kterýho by se se zájmem koukala, i když je to legrační nápad, a kdyby ji to bavilo, byla by s ní větší sranda. Děckám koupím pizzu. Jo a Jarrodovi taky,“ dodal se zaváháním. „Hmm, doufám, že taky dorazí!“

Jarrod jí přestal naznačovat *Co?*, protože se dovtípil, oč běží, a vůbec netoužil přespávat nasardinkovaný na Nickově gauči. Opřel se v židli a skryl se za noviny jako dítě ve třídě, které nechce být vyvolané.

„Koukla ses z okna?“ zeptal se Jarrod o dvě hodiny později Faith, když usazovala Maggie do auta. Holčička svírala v jedné ruce Ijáčka a v druhé kapsičku džusu.

„Jsou to její narozeniny, Jarrode. A ty dobře víš, čím prochází. Budou tam všichni jeho kamarádi – nejspíš *jenom* jeho kamarádi. Jak znám Nicka, pozve si tam svoji další milenkou. Vždyť *jenom* přší, o nic nejde.“

„Zřejmě ti to uniklo ve zprávách, a tak ti to říkám já. Žene se sem tropická bouře. To zaprvé. Zadruhé to nejsou normální lidi, Faith. Nebude to normální oslava.“

Jarrod neměl Nicka ani Charity příliš v lásce. Faithina sestra s mužem se pohybovali v úplně jiných vrstvách společnosti než on. Jarrod kdysi pracoval jako veřejný obhájce specializovaný na

kriminalitu a Nick byl prohnáný drobný šizuňk. Jeho oborem byly opravy transmisí, ale neustále hledal způsoby, jak vyžrát na systém, čerpat podporu v nezaměstnanosti a pracovat načerno, švindlovat na daních. Kromě počasí a fandění Dolphins si ti dva neměli prakticky o čem povídat, ledaže by Nick chtěl od Jarroda právníckou poradou. Charity taková původně nebyla, ale Kammy porodila velmi brzy, vdala se za Nicka, začala na něm být úplně závislá, a to ji změnilo. Jarrod už jinou Charity neznal.

„Dramatizuješ to,“ řekla mu.

„Drama je spíš styl tvé sestry. Jen počkej, až přistihne Nicka v koupelně, jak šuká s další její kamarádkou – to teprve uvidíš drama!“

„Jarrode...“ plísnila ho a pokývla hlavou k Maggie, už usazené v automobilové sedačce, která je tiše sledovala a blond culíky jí poletovaly, jak mezi rodiči přejížděla pohledem.

„Radši jim schovej přibory.“

„Můžeš jet taky, zvou tě.“

„Nikdy v životě jsem tolik netoužil napsat návrh právního posudku jako právě teď.“

„To věřím.“

„Kéž bych tě dokázal přesvědčit, že nemáš jezdit tři sta kilometrů v tropické bouři.“

„Kéž by se se mnou Nick poradil dřív, než to celé naplánoval,“ odpověděla, „ale podle všeho jsem nebyla ani na ocásku jeho seznamu hostů.“

„Zůstaň doma. Se mnou.“

„Pojed' s námi,“ usmála se. „Ale ne, to je vlastně hrozná myšlenka, trpěl bys tam. Ale co budeš dělat tady, úplně sám v takovém deštivém večeru?“ Už když tu otázku pronášela, útroby jí sevřel znepokojivý, tíživý pocit. Nesnášela to. A nesnášela, že se toho po všech měsících stále nemohla zbavit. Napadlo ji, jestli se někdy zbaví pocitu nevolnosti při představě, co se může stát, když

nechá manžela doma samotného. Odvrátila pohled k otevřeným dveřím garáže.

Věděl, nač myslí. „Objednám si pizzu a dopíšu ten návrh.“

Přikývla.

Přistoupil k ní zezadu a masíroval jí ramena. „Nemám z toho dobrý pocit. To počasí je brutální,“ přemlouval ji tiše a políbil ji na temeno hlavy. „A stejně se chystáš do Orlanda příští týden. Tvá sestra to pochopí. Dnes večer si můžeme uvařit nějakou specialitu a užít si v tom dešti klid.“

„Nesmím na té oslavě chybět. Zítra odpoledne se vrátíme domů.“

„A co St. Andrew’s?“

„Je to jen školka, Maggie smí jeden den vynechat. A uvidí sestřenice!“ obrátila znovu pozornost k dcerce a široce se na ni usmála. „To je ale dobrodružství, vid?“

„Co jsou to příbory?“ zeptala se Maggie a nápor větru strhl ohromný list z královské palmy na zahradě. List bouchl o zem před garáží, jen pár kroků od místa, kde s Jarrodem stáli.

Další blesk proťal oblohu a vrátil Faithiny myšlenky od rozhovoru v garáži k přítomnosti. V záblesku jasného světla kolem sebe viděla ohromná pole třtinových stébel, divoce zmítaných větrem – vyrážela ze země v rovných hustých řadách jako rostlinná armáda připravená dát se na pochod. Pak se všechno zase ponořilo do tmy.

V kterých místech se to ksakru ocitla? Mohla jen doufat, že neopustila silnici 441 a nemíří do Tampy. Vzpomněla si na strašidelnou hru na zombie, kterou s Charity hrávaly jako děti, kdy zavřete oči a počítáte, a když je znovu otevřete, všechny zombie ztuhnou na místě; předtím se k vám tiše plížily, když jste k nim byli obrácení zády.

Po páteři jí přeběhlo zamrazení, jak dál ujížděla nekonečnou temnotou. Nedokázala ovládnout strach z toho, co by se mohlo tam venku uprostřed nekonečné prázdnoty skrývat, pokud by na to posvítily její reflektory...

[3]

Jarrood měl pravdu: Charity zbožňovala dramatické situace. Její oslava už trvala tři hodiny a zatím – díky Nickovým hurikánkám a nemalému počtu sklenic vína – jí nic nevadilo ani ji nezraňovalo, a tak se rozhodla trochu bolesti přivolat. Když ho přistihla, jak se v obýváku baví s nějakou mladou dívkou, příměří skončilo.

„Co se na ni máš co takhle koukat?“ zeptala se ho zvýšeným hlasem, když si přišel do kuchyně vzít pivo.

„Cože?“ zeptal se podrážděně.

„Na tu holku. Tu v těch nestydatých šatech. Proč se s ní musíš bavit? No?“

„Je to Krokodýlova kočka. Nebud' žárlivá, Char. Jen jsem jí povídal, že se mi ty šaty líběj.“

„Jo? A nejsou to náhodou ty její kozy v těch šatech? Kolik jí je, šestnáct? Mohla by to být tvoje dcera. Seš nechutnej.“

„Neptal jsem se jí na věk. Ty šaty jí slušej. Opravdu moc. Kdybys ty vypadala v nějakých šatech dobře, tak bych ti je taky pochválil.“

Nějaký zlomyslný idiot provokativně protáhl: „Hmmm!“

„Co to má znamenat?“ zeptala se Charity dotčeně a tělem zablokovala Nickovi přístup k plastovému kbelíku s pivními plechovkami na kuchyňské lince.

„Ty víš, co to znamená,“ odpověděl a sáhl jí za záda po pivu. Píchl ji prstem do břicha. „Nech na pokoji Twinkies a narozeninovej dort, zlato, a jednoho dne ti šaty zase budou slušet.“

Dav shromážděný v kuchyni vlivem té trapné situace zmlkl. Pak jeden z Nickových kámošů zavýskl a zachechtal se. Všichni slyšeli, co Nick právě řekl, a čekali, co na to Charity. Co po něm hodí. Nebo co řekne.

Nikdo na tuhle příležitost nečekal déle než Faith. „Co se to...?“ obrátila se k Charity stojící vedle ní a působící dojemně bezmocně a asi tak bojovně jako koťátko. Nick její sestru nikdy neuhodil, ale Faith si často říkala, že by snad bylo lepší, kdyby ji bil. Možná že kdyby názorně viděla, jak ji svými slovy poškozuje, teprve by si uvědomila, jak velice jí to ubližuje.

Charity se rozplakala. Objala si pažemi břicho, jako by si ho chtěla chránit, očividně zahanbená tím, jak vypadá.

Faith si uvědomovala, že tu není na domácí půdě. Neměla by to vůbec komentovat. Měla by si uvědomit, že ničím, co řekne, nic nespraví; všichni už toho vypili příliš. Ona sama také. Ale poslouchala sestřiny stížnosti a stesky celé roky a teď v ní všechna nahromaděná zlost překypěla a vylila se z ní jako žhavá láva z vybuchující sopky.

„No víš, Nicku,“ vyštěkla, „ty sám máš pár přebytečných pneumatik. Charity, řekni prosím konečně tomu svému blbci, aby se šel vycpat!“

Charity ale muži neřekla, aby zmizel, chcípnul nebo se klidil. Nestiskla Faith ruku a nepoděkovala jí za podporu. Místo toho se k ní prudce otočila a zamračila se na ni, obličej zrudlý a v zelených očích oheň. „Chceš, abych od něj odešla!“ zaječela. „Pořád do mě hučíš! Pořád to meleš dokolečka! Přestaň s tím! Nech toho už jednou konečně! Vůbec nevíš, jak to mezi náma chodí! To ty za všechno můžeš!“

Místo do Nicka se Charity pustila do Faith. Tu její chování ochromilo. Zůstala jako opařená. Celý dům ztichl. Dokonce i hudba umlkla. „Chci, aby ses bránila,“ vyštěkla Faith, když byla znovu schopná řeči. „Chci, abys měla projednou trochu sebeúcty. Máš na

něco lepšího, než je život s tímhle ubožákem. Máš na něco lepšího než...“ ukázala kolem sebe na kuchyň plnou hostů, „...než na tohle.“

Vyznělo to příšerně. Ještě teď sebou při té vzpomínce trhla, když si vybavila, jak na ni všichni zírali.

„To je fakt hezký. Jdi do prdele, Faith,“ řekla Charity.

A bylo to ještě horší. „Tihle lidé,“ pokračovala Faith, „nejsou tví přátelé, Charity. Jsou to *jeho* kamarádi. Stahují tě dolů, kvůli nim věříš těm jeho kecům, jako by ti nic jiného nezbývalo!“

„Možná že nic jiného ani nechci. To tě nenapadlo? Myslíš si, že můj život není tak dokonalejší jako ten tvůj, a proto ho musím změnit? Není ti dost dobré? Že moje děti ve škole propadají a na internetu se bavějí se zvrhlíkama, to je *moje* chyba, že jo? Nemůžu najít práci v tyhle zasraný díře, protože jsem byla tak blbá, že jsem nešla studovat. A když můj muž šuká moje kamarádky a já od něj neuteču, je to taky *moje* chyba? Nikdy ti nejsem dost dobrá, nedělám nic dost správně, nikdy se dost nenaštvu, aby ti to stačilo, Faith. Přestaň mě soudit! Deptáš mě víc než von!“

Po tomhle měla Faith odejít, prostě říct sbohem a šáteček a zmizet. Ale neudělala to. „Takže *já* jsem tady ten padouch, jo? Nic takového jsem ti nikdy neříkala! Jen jsem poslouchala tvoje nářky a stesky na toho idiota. Jestli ho nedokážeš opustit, tak chci, aby sis od něj nenechala líbit tyhle řeči, kterými tě sráží a ponižuje, protože tomu všemu věříš. Koukni se na sebe – zasloužíš si něco lepšího než tohle! Co ti ještě musí provést, abys to konečně pochopila? Protože když ti říká, že jsi tlustá a blbá, v den tvých narozenin před všemi svými kamarády, kteří se ti smějou, zřejmě to nestačí, aby ti trpělivost konečně přetekla. On chce, abys odsud odešla – to ti nedošlo? Chce, abys utekla ty, takže on potom nebude ten špatnej, co opustil ženu a tři děti – a ty nevidíš, co ti pořád strká přímo pod nos!“

„Hele,“ řekl Nick a obličej mu zbrunátněl. „Jsi v mém domě. Ty

a ten tvůj nafrněnej manžilek právník si asi myslíte, že jste lepší než my, ale teď jsi v *mým* domě.“

Tryskání lávy z kráteru se už nedalo zastavit. „Jo, a banka ti obstará hypotéku a čeká vás exekuce,“ vyštěkla Faith. „Zkus ten dům splatit, Nicku – pak můžeš říkat, že je tvůj. Zkus si udržet práci dýl než půl roku. A když už se budeš snažit být pánem domu a živitelem rodiny, tak jestli chceš, aby tvoje žena pracovala, poříd' jí auto, který dojede aspoň do samošky a zpátky, když chce koupit velký balení piva, aby sis moh udržovat to svý břicho. A ještě něco. Co kdyby ses sebral a přestal píchat její kamarádky jako úplný prase? Kdybys měl aspoň tu slušnost, že bys je bral do Motelu Six. Haló,“ zavolala Faith přes celou místnost, „Krokodýle! Radši si hlídej tu svou dorostenku, protože tvůj kamarád Velká pracka na ní může oči nechat!“

„Nikdy jsem tě neměl rád,“ vyjel Nick našťvaně. „Ani toho tvýho nádivu.“

Charity k Nickovi přistoupila a on jí položil ruku na záda.

„Klid' se odsud, Faith,“ řekla Charity. „Jdi pryč z našeho domu. Chci, abys hned odešla.“

Nick vzal Charity za ruku a ona mu sevření oplatila. To asi zranilo Faith nejvíc – víc než to, jak na ni všichni zírali a chichotali se. Všichni ti Nickovi kámoši s přezdívkami a jejich manželky nebo přítelkyně tu stáli a sledovali, jak Faith míří ke dveřím a volá na Maggie, aby sešla dolů. Všechno se ještě zhoršilo, když Maggie začala ječet na celé kolo, že nechce odjet. Faith ji musela vynést ven z domu, kopající a křičící.

V tom chaosu a spěchu, aby už vypadla, nechala u Charity kabelku i telefon. Faith to zjistila, teprve když Maggie konečně usnula a ona se pokusila ověřit si cestu, ale to už byla na návrat příliš daleko. Vlastně to ale bylo jedno. I kdyby urazila od Charity jen tři kilometry, stejně by se pro své věci nevrátila. Bylo to horší než

ponížení – cítila se zdrcená. Charity jí bude muset její věci poslat poštou – potom, co Velká pracka nejspíš vyprázdní její peněženku a prodá její mobil. Po tvářích jí stékaly slzy. Byla rozhodnutá, že do sestřina domu už nikdy nevkročí.

V té chvíli jí něco přeběhlo po silnici přímo před vozem. Faith strhla auto prudce doprava, uslyšela tupý náraz a sjela ze silnice do třtinového pole. Zastavila s reflektory mířícími do džungle hustých stébel, která byla už jen pár centimetrů před autem.

Srdce jí prudce bušilo. Všechny myšlenky na Charity, Nicka, dav jeho kámošů, kteří ji na odchodu, když ji sestra vykázala z domu do deštivé noci, odsuzovali, rázem zmizely. Už se nelitovala ani nevymýšlela způsoby, jak se za ten trapas pomstít. Myslela jen na jedinou věc. Na nic jiného.

Do čeho jsem to sakra vrazila?

[4]

Upírala přimhouřené oči ven za běžící stěrače a zpocenýma rukama svírala volant jako o život. Bylo to pryč. Ať to bylo, co chtělo, teď to zmizelo.

Vypadalo to jako...?

Potlačila tu myšlenku dřív, než ji její mozek stačil dokončit. Byla to bláznivá, nemožná představa. Ať to bylo cokoli, zahlédla to letmo jen na zlomeček vtěřiny. Nemohl to být člověk. Reflektory zářily nehybně do třtinových stonků.

Muselo to být nějaké zvíře. Jelen. Možná pes. Lidé se tady v Everglades často zbavovali psů. Bylo to hrozné, ale dělali to. Nejspíš se ocitla v těch zatracených Everglades. Nebo to mohl být i medvěd. Četla o nějaké paní v Orlandu, která vyšla z domu a uviděla medvěda, jak se jí přehrabuje v odpadcích v garáži.

Co když je to ještě pod autem?

Při té představě se jí zvedl žaludek. Obloha se znovu rozzářila. Zlostná třtinová armáda opravdu mezitím ve tmě pokročila dopředu – její stébla se teď hrozivě tyčila nad kapotou exploreru a jejich žiletkově ostré hrany zuřivě drásaly povrch kovu.

Vypnula rádio a snažila se naslouchat. V dešti a ve škrábavých zvucích třtiny bylo těžké cokoli slyšet, navíc ji ohlušovalo zuřivé bušení vlastního srdce. Neslyšela nic. Žádný štěkot nebo kňourání. Žádné sténání.

Protřela si oči a potřásla hlavou, aby rozptýlila mlhu, která jí zastírala mysl. Zdřímla si snad? Představovala si, že něco vidí? Existoval jediný způsob, jak to mohla zjistit. Otočila se a zkontrolovala Maggie – která pořád tvrdě spala pod svou Čáčou –, otevřela dveře a vystoupila ven do lijáku. Na podlamujících se nohou spěchala před vůz a se zatajeným dechem přistoupila k okraji třtinového pole.

Nic. Nikde nic neviděla. Na kapotě nic neleželo. Nic se nepřilepilo na masku chladiče. Ani na zemi nic nebylo.

„Haló?“ zavolala do noci.

Nic se neozvalo.

Snažila se nahlédnout pod auto, ale ani tam nic neviděla. Klopytavě se vrátila do vozu a nohy se jí bořily do bahna. Posadila se za volant, otřela se ručníkem a upírala zrak do rozhněvané třtiny. Ještě se celá chvěla a hlava se jí točila. Clony lijáku se hnaly přes přední sklo a stěrače pádily, aby s nimi udržely krok.

Asi se ti to jen zdálo.

Pomalou vycouvala na silnici. Zadržovala dech a všechny svaly v těle měla napjaté. Reflektory teď ozařovaly místo, kde auto předtím stálo. Nic. Pořád tam nic nebylo. Konečně si vydechla.

Jsi unavená, to je všechno. Unavená a rozrušená. Neuvažuješ jasně.

Rozjela se a pozorovala přitom třtinový porost. Armáda rostlin se svíjela a vířila v nekonečném poli, kývala na ni, aby se vrátila.

Cítila se vyděšená – uvědomovala si, že je fyzicky i duševně vyčer-

paná a možná ji za volantem postihl mikrospánek. Nemá telefon a je někde uprostřed pustin, přestože pořád odmítala použít termín „ztracená“ – to slovo by v ní vyvolalo paniku a ona věděla, že pod tlakem nikdy nedokáže uvažovat jasně. Cítila, jak jí v útrokách bobtná strach a snaží se prodrat hrdlem vzhůru. Snažila se polknout, a tím ho potlačit, spolu s tou nasládlou pachutí hurikánek. Asi si neměla u Charity dávat ten poslední drink, ksakru. Má čtvrt nádrže benzínu, což by jí mělo na návrat domů stačit, ale co když teď jede špatným směrem? Co když jí palivo dojde? Jarrod ji čeká teprve zítra odpoledne. Nikdo neví, kde teď je. Byla si jistá, že mu Charity nezavolala, aby mu oznámila, že ji vyhodila z domu a že tam „nechala telefon a kabelku, když odsud s pláčem vyběhla“. Charity asi zatím ani neví, že u ní Faith kabelku zapoměla. Asi se raději měla pro své věci přece jenom vrátit, jenže hrdost ji přiměla udělat špatné rozhodnutí. Měla raději zastavit, přenocovat v nějakém hotelu poblíž Sebringu a dojet domů ráno s jasnou hlavou, ale Maggie byla tak rozrušená a bez sebe, že se Faith chtěla prostě jen dostat domů. Na nic jiného nemyslela – chtěla být doma.

Přivedla ji sem série špatných rozhodnutí; kdyby zpanikařila, všechno by tím jen zhoršila. Potřebuje jen určit správný směr, kam dál jet. A telefon, aby mohla zavolat Jarrodovi, aby někdo věděl, kde teď je. Možná by pro ni mohl přijet, našel by ji tady a odvezl...

Romantickou představu, jak ji manžel zachraňuje o půlnoci v lijáku a bouřce, zamítla Faith dřív, než jí podlehla. Ať u Charity zuřila jakkoli, nepřála si, aby její sestra v Jarrodových očích ještě klesla. Už teď ji nemá rád. Kdyby zjistil, co se dnes večer stalo, byl by na Charity víc než naštvaný: začal by ji nenávidět. A to už by se nikdy nezměnilo – má německé kořeny a povahu a je velmi zásadový. Faith si sice nebyla jistá, jak se bude její vztah se sestrou vyvíjet, ale nepřála si, aby ji manžel nutil do rozhodnutí, kterým si nebyla jistá. Pokud by se s Charity někdy smířily – což už v minulosti dokázaly i po těch nejhorších hádkách (jsou přece sestry) –, Jarrod

by jí nikdy neopomněl předhodit, jak se k ní Charity dnes v noci zachovala, a to dokonce i kdyby to slovně vůbec nekomentoval. Uměl by si představit ty významné pohledy, úšklebky a ponížení, které jí tam stíhaly. A právem by se podívoval, proč si sestru znovu vpustila do života.

Vzdorně si otřela slzy, tentokrát dřív, než se jí skutálely po tvářích. Charity jí byla vždycky ochotná pomáhat, když ji Faith potřebovala... jako tehdy po tom telefonátu, který všechno změnil. Charity neznala všechny ošklivé podrobnosti, ale dokázala ji podporovat, aniž přesně věděla, s čím se Faith právě potýká nebo proč je tak deprimovaná. Faith jí nepověděla o Jarrodově poměru ze stejného důvodu, proč ani on nemusel vědět o všem, co se dnes v noci odehrálo u Charity: nepřála si, aby její sestra jejího manžela nenáviděla pro případ, že by se mu Faith rozhodla odpustit. Nechtěla klesnout v Charitiných očích kvůli tomu, že zůstala s mužem, který jí byl nevěrný. Po všech radách, které Faith sestře dlouhá léta udílela, si rozhodně nepřála být obviněna z pokrytectví. Ksaku, už jí bolela hlava z toho, jak se pořád rýpala v bolestných vzpomínkách a v jeho zradě. Chtěla jet domů a všechno si promyslet, než se dopustí dalších špatných, osudných rozhodnutí. Začíná být specialistka na průšvihy.

Pak to uviděla – v dálce zářila červenožlutá cedule. Rozpoznala, že je to fast food nebo motel. Jisté bylo, že je to nějaký podnik s personálem. Dlouze si vydechla úlevou, už potřetí během této noci.

[5]

Faith ujížděla za tou září asfaltovým bludištěm vinoucím se mezi porosty třtiny, až konečně dorazila k osamocené staromódní benzinice Shell se dvěma čerpacími stojany na křižovatce dvou cest v jinak pustém okolí. Benzinka byla zavřená.

Pocítila, jak v ní znovu sílí panika, stejně horečnatá a intenzivní jako dešť, který bubnoval na střechu auta. *Kde to k čertu jsem? Co si mám počít?* Tabulka na rohu silnice hlásala Hlavní třída. To bylo dobré. Hlavní třídy přece vždycky procházejí centrem obcí, ne? Ta myšlenka ji povzbudila, přestože ji napadalo, jak asi vypadá zbytek tohoto „městečka“, pokud má být tohle jeho nejrušnější místo. Pak si všimla šipky: SR 441/US 98.

Na jaké silnici byla předtím a zda skutečně zabloudila, nebylo už důležité, protože teď věděla, že dokáže najít cestu domů. Jela směrem, který ukazovala šipka, po opuštěné Hlavní třídě, kolem oranžově blikajícího semaforu, až konečně vjela do něčeho, co vypadalo jako malá osada o jedné ulici. Stály tu budovy se zatlučenými okny a dveřmi, zavřené smíšené zboží a čínská restaurace se zataženými okenicemi. Spořitelna, železářství a holičství v jednom. Další semafor, na kterém jen blikala oranžová. Zdravotní středisko.

Budovy se zdály staré a sešlé, kdyby měla odhadnout, kdy byly vystavěny, tipovala by asi čtyřicátá a padesátá léta. Většina vývěsních štítů byla vytvořena ručně a některé podniky vypadaly, že ještě stále fungují: Chubovo BBQ, Sudsyina prádelna, Frankova restaurace. Ostatní už zjevně ukončily provoz před nějakou dobou. Tohle městečko zřejmě zažilo své nejlepší dny velice dávno.

Na ulicích ani na pláccích, které byly před některými budovami, neparkovala žádná auta. V tomhle Bývalém Městečku byla Faith úplně sama. Vítr kýval druhým a posledním semaforem v téhle osadě. Pozorovala, jak se houpá na kabelu dopředu a dozadu jako gymnasta chystající se otočit kolem hrazdy. Oblohu rozčísil blesk a uhodil děsivě blízko. Na auto začaly zuřivě bubnovat kapky deště velikosti čtvrtáků, takže neviděla dál než na dva tři metry. Byla v samém středu bouře. Tenhle déšť nemůže předjet, ani jím projet. Rezignovaně sjela k okraji ulice před ceduli hlásající Valdino kadeřnictví. Nedokázala rozeznat, jestli je tenhle podnik zavřený jen na noc, nebo navždycky.

Nával adrenalinu, který ji zaplavil, když předtím sjela ze silnice, už pominul. Teď necítila ani tak paniku jako spíš duševní i tělesné vyčerpání. Ztrácela odvahu. Byla na správné silnici, ale domů měla ještě velice daleko.

Řekla si, že je čas rozhodnout se správně – možná dnes v noci poprvé. Nejlepší asi bude počkat, až se bouřka a nejhorší liják přeženou. Nechtěla znovu zabloudit. Nebo aby jí došel benzin. Nebo, což by bylo ještě horší, mít nehodu. Nablízku by nebyl nikdo, kdo by jí pomohl. Vypnula motor, aby šetřila palivo, zesílila rádio, aby Maggie neslyšela hromy, usadila se a čekala, až nejhorší dešť přejde. Pásy deště se hnaly rychle, nejhorší nápor by měl pomítnout během deseti minut.

Pozorovala ve zpětném zrcátku Maggie, pořád zahalenou v pokrývce jako strašidlo a pokojně spící. Ruka jí vyklouzla po straně z Čači a prstíčky – nehty jí sestřenice nalakovaly na jasně růžovo – na hrudi stále tiskly Ijáčka. Usnula zřejmě na celou noc, což bylo dobře, protože zaspala i to, jak Faith sjela z cesty do třtinového pole, a teď prospala i dešť bušící do střechy jako milion bubeníků. Přikryla Maggie plážovým ručníkem holé nožičky. Když ji pozorovala, jak spí, snadno zapomínala, jak obtížná někdy její výchova je, ačkoli jediný pohled na zadní část opěradla spolujezdce by jí to asi připomněl – po posledním Maggiině záchvatu vzteku tam nejspíš zůstala díra. Maggiiny záchvaty vzteku byly jedním z důvodů, proč si s Jarrodem už několik let nepořídili nové auto – takové, které by bylo vybavené GPS; čekali, až Maggie vyroste z téhle náročné fáze, která pořád víc vypadala jako trvalá porucha chování.

Faith si opřela hlavu dozadu a zavřela oči. Její mozek už neměl kapacitu na další starosti. A nechtěla už myslet na Charitinu kuchyň, na Jarrodovu stážistku ani na chichotající se Nickovy kámoše, kteří se o ní budou ráno bavit, až budou rozhánět kocovinu vyprošťovákem. Aby jí čas utekl, raději myslela na všechno,

co ji čeká zítra: ve Sweet Sisters má hromádku objednávek k vyřízení, pak je potřeba napsat reklamu do novin a ve čtyři hodiny má Maggie balet. Kdyby s ní chtěla jít do kina, muselo by to být předtím. A ve kbelíku má prádlo...

Hned u hlavy, někde za oknem, uslyšela silný tupý úder. Trhla sebou, posadila se vzpřímeně a rozhlédla se. Všechna okna jejího SUV byla zamlžená. Otřela si z úst sliny a podívala se na hodiny na palubní desce: 1:11.

Buch!

Znovu rána, na okénko u řidiče. Něco do něj tlouklo.

„Pomozte mi!“ ozval se nějaký hlas.

Faith ztuhla krev v žilách. Tam venku někdo je.

Byla ještě tma, ale déšť už neslyšela. Napadlo ji, že se jí možná zdá nějaký sen a tohle se odehrává v něm. Váhavě zvedla ruku a opatrně prsty otřela zamžené sklo. Bylo chladné. A vlhké. Voda jí stékala po dlani a nahoru rukávem hedvábné blůzky, až se Faith zachvěla zimou.

Něco tu nebylo v pořádku. Dělo se něco velmi, velmi zlého.

Přitiskla obličej ke sklu, aby se podívala ven.

Vypukl skutečný zlý sen.

[6]

Stála tam nějaká dívka s dlaněmi přitisknutými k oknu. K obličejí a krku se jí lepily prameny dlouhých tmavých vlasů. Pod ušpiněným vlhkým tričkem prosvítala modrá podprsenka s leopardím vzorem. V uších se jí houpaly náušnice ve tvaru vážek. Zadívala se na Faith hluboko zasazenýma hnědýma očima, obkrouženýma silnou černou linkou, která jí teď stékala po tvářích. Přiblížila obličej k oknu a její rozpraskané rty se dotkly skla. „Pomozte mi!“ řekla chraptivě. V rádiu právě prozpěvovala Katy Perryová.

Faith sebou trhla tak, až nadskočila a vrazila bokem do středové konzoly. Rozhlédla se po ostatních oknech, ale všechna byla zamlžená. Netušila, co nebo kdo tam venku ještě je.

Dívka se ohlédla. Prameny mokrých vlasů šlehly o sklo. Pak se znovu podívala na Faith a zase uhodila do skla. Dlaně měla špinavé. „Pospěšte si! Sakra! Musíte mě pustit dovnitř!“

Nekřičela. Ani nezvyšovala hlas. Mluvila rozrušeně, ale tlumene, chraptivě. Faith se na sedadle posunula a otřela celé okno rukávem, aby lépe viděla ven. Obličej té dívky byl jen pár centimetrů od jejího; uprostřed spodního rtu měla vsazený kamínek a v nose malý kroužek. V propíchnutém obočí byly další stříbřité kroužky. Po vnitřní straně zápěstí jí ubíhala řada modrých vytetovaných hvězdiček až k lokti. Na krku měla tetování růžového srdce omotaného řetězy. „Já... já... nemůžu,“ vykoktala Faith a zavrtěla hlavou.

Dívka zakňourala. „On už jde!“

Za jejími zády se náhle objevil muž oblečený celý v černém, jako upír, který se zničehonic zhmotní v husté mlze. Měl vlnité vlasy po ramena, lepící se ke kostnatému obličejí s výraznými rysy a s přerostlým strništěm vousů. Byl hubený a vysoký – mnohem vyšší než dívka. Jeho dlouhé prsty našly její drobné rameno, jeho ruka ho celé zakryla, přitáhl si ji k sobě. Klopýtla a zapotácěla se, málem upadla dozadu, ale on ji zachytil. Pak ji otočil a sevřel ji v medvědíh objetí. Zvedl ji, takže se jí nohy komíhaly ve vzduchu. Faith uviděla, že je bosá; také nohy měla špinavé. Muž ji postavil a vášnivě ji políbil na rty. Pak se podíval na Faith a zazubil se.

Bylo to neskutečné a bizarní, jako by se Faith dívala na moderní provedení ikonické obálky časopisu *Life* s fotkou z oslavy konce války, kde nějaký voják, který se právě vrátil z bojiště, bouřlivě objímá ošetřovatelku. Protřela si oči. Měla pocit, že se jí pořád ještě zdá sen.

Děšť ustal; měsíc se konečně vynořil zpoza mraků – aspoň částečně. Byl jasně žlutý a záramovaný mračny, která ho hrozila zno-

vu překrýt – přesně takový měsíční kotouč, přes který by mohly létat čarodějnice. V dálce tiše vybuchovaly záblesky vzdalující se bouřky, jako bomby shazované na vzdálená města. Faith pohledem zachytila postavu v červené košili, utíkající mezi stromy na opuštěném pozemku naproti přes ulici.

Skvrny měsíčního světla ozařovaly mohutné zbytky základů nějaké staré budovy a rozpadající se zdi, několik desetiletí ponechané osudu a porostlé křovím a vytáhlými nezuživými borovicemi. Střecha už dávno zmizela. Vzadu za troskami byl pozemek hustě zarostlý stromy a za ním pravděpodobně třtinová pole. Kdy si celý tenhle kus půdy chránil drátěný plot, ale ten byl už dávno zrezivělý a místy se z bortil. Z borovicového porostu vyběhl muž v tmavých džínách, červené košili a bílé baseballové čapce a vynořil se na druhé straně budovy.

Faith zuřivě otřela mlhu z čelního skla. Muž měl červenou košili rozepjatou, takže odhalovala vypouklé břicho, jinak byl hubený. Když uviděl dívku a muže v černém, zarazil se prudce, jako by ve stromoví byla čára, kterou nesmí překročit. Předklonil se s rukama v bok, očividně se snažil popadnout dech, a upřeně na ty dva zíral.

„Ne!“ vykřikla dívka.

Faith se na ni podívala. Muž v černém ji teď objímal kolem ramenou a vedl ji přes ulici k opuštěnému pozemku, kde na ně čekal muž v červené košili. Držela se ho a zdálo se, že kulhá. On jí tiskl obličej k uchu.

Ten břicháč – který vypadal, jako by právě vystoupil z filmu *Vysvobození* – jim vyšel naproti do ulice. Faith teď rozeznávala na jeho tvářích ježatý porost, nebyla to ani bradka, ani knír. Muž byl rozčilený, přešlapoval na místě jako vystrašený pes uvězněný za neviditelným elektronickým oplocením, které vám dá ránu, když vystoupíte z jeho hranic. Sundal si baseballovou čapku a přejel si rukou po holé hlavě. Uviděla, že jednu stranu obličeje má červenou a zřejmě poraněnou.

Muž v černém k němu dívku přivedl. Začala mávat rukama a tiskla se k němu silněji. Pak si ti tři vyměnili několik slov, která Faith neslyšela, a červenokošiláč dívku strčil zpátky na muže v černém a pak našťvaně odešel. Dívka zavrávala, jako by se měla každým okamžikem svézt k zemi, ale muž v černém ji zachytil a pohladil po hlavě. „Hele, tamhle ta nás šmíruje!“ zařval červenokošiláč a ukázal k místu, kde stálo Faithino auto. Plivl na zem. „Vylez ven a pojď si s náma hrát, kotě! Nestyd' se!“ Pak vyrazil přes ulici. Neviditelná bariéra ho propustila.

Faith sáhla divoce se třesoucí rukou po svazku klíčů, visícím v zapalování.

Muž v černém zastoupil červenokošiláčovi cestu a strčil do něj tak silně, až klopýtł a upadł. „Řek jsem ti, že to vyřídím já!“ zařval. „Tak zapadni! Neposer to ještě víc!“

Červenokošiláč se vydrápal na nohy, uchopil dívku za paži a vedl ji ke stromoví, z něhož se vynořil. Faith neslyšela, co říká, ale dívka už nemávala rukama. Ohlédla se a vrhla poslední pohled směrem k Faith. Slabě se usmála a pokývla. Pak oba zmizeli.

Všechno se to seběhlo během několika minut, možná ani to ne. Jenže *co* se to přesně přihodilo? Faith slyšela bušení vlastního srdce, které jí rezonovalo v uších. Ohlédla se po Maggie, pak si vzpomněla na muže v černém a prudce se otočila zpátky, až jí zapraskalo v zátylku.

Stál přímo za okénkem u řidiče.

Znovu sebou trhla a přistála na konzole a znovu se uhodila do boku.

Zaklepal na sklo dlouhým nehtem. Vydalo to škrábavý zvuk.

Faith se pokusila zaječet, ale strach jí úplně sevřel hrdlo. Jediný zvuk, na který se zmohla, bylo zachrchlání. Snažila se silou pohnout řadicí pákou. Ani se nehnula. Neběžel motor.

Jeho ruka se přesunula ke klince dvířek. Slyšela klapnutí kovu, jak se je snažil otevřít.

Nedokázala sevřít prsty klíček, tak silně se jí třásla ruka. A nohy také. Šlápla na brzdu a zvedla nohu. Zopakovala to. Noha sebou házela jako ryba na suchu. Faith se jednou rukou snažila udržet kolena na místě.

Muž si zaclonil zrak dlaní a přitiskl tvář k okénku. Uviděla tmavě hnědé oči a dlouhé řasy. V druhé ruce držel baterku. Posvítil jí přímo do očí a oslepil ji. Pak jí přejel kuželem světla dolů po těle a po předním sedadle. Když namířil baterku dozadu, jeho obličej se rozzářil, jako by byl dítě, které uvidělo pod stromečkem přesně to, co si přeje. Zaťukal baterkou na sklo a ukázal tam.

Faith otočila klíčkem a motor naskočil. Sešlápla plyn a motor zařval, ale auto se ani nepohnulo.

Muž ustoupil dál do ulice, zvedl prst ke rtům a usmál se. Nebyl to ten široký podivný úsměv, jako když se díval na tu dívku. Tohle bylo jen samolibé pousmání, temný úsměšek, při kterém jí naskočila husí kůže.

Prudce vyrazila autem do silnice. Pneumatiky zaskřípěly a explorer vystřelil vpřed. Nic neviděla – přední sklo se zase zamžilo, jak prudce dýchala. Otřela je holou rukou, ale pozdě. Auto narazilo do kontejneru s odpadky.

Plastová nádoba se zřítíla na chodník, kutálela se a vyvrhla všechnen svůj obsah na ulici. Faith vyjela a modlila se, aby nešlo o slepou uličku nebo aby po ní znovu nedojela do místa, kde si udělala zastávku. Víko popelnice se utrhlo a drhlo o asfalt pod jejím autem. Zřejmě se za něco zachytilo. Znovu rychle změnila směr, aby se ho zbavila. A ještě jednou.

Armáda třtiny ji vzrušeně vítala zpátky v bludišti, švelící stébla šeptala falešné přísliby útočiště a spolkla ji celou, když vítr nabral na síle a stébla se na silnici za ní uzavřela.

Dívka vyrazila ze stromoví a kulhala po zraněné a pohmožděné noze. Slyšela řev motoru, pak skřípění pneumatik, ránu, jak auto do něčeho vrazilo. *Prosím, paní, počkejte! Počkejte na mě!*

Viděla jednoho ze cvoků, jak stojí uprostřed ulice a mává té paní na rozloučenou, jako by v tom SUV seděla jeho manželka, odjíždějící na rodinné nákupy.

„Zastavte!“ chtěla zařvat na explorer, který jí mizel z dohledu. Z hrdla jí ale vyšlo jen zapískání. V ruce svírala kus tváře chlápka s čvachtavým hlasem, který se jí povedlo nehty vyrvat.

Na okamžik už si myslela, že by jí přece jenom mohlo přát štěstí. Že by se mohla prolomit ta smůla, která se na ni lepila od chvíle, kdy předevcírem večer tak pitomě nastoupila do auta cvoka Hezouna, aby si trochu přivydělala. Kvůli té smůle mohla teď už být mrtvá, viset v tom baráku z trámu. Ona ale dokázala z toho hrůzného místa páchnoucího smrtí uniknout. Stěny a podlahu tam zbarvila krev, na zemi se válely vytrhané nehty a rozbité sklo. Věděla, že jiné dívky se odtamtud nedostaly. Dokázala utíkat plantážemi uprostřed bouře a tmy. Přežila i to, když do ní na útěku před cvoky vrazilo to auto. Dokázala jít po zraněné noze. Dorazila až *sem*. Našla civilizaci uprostřed nekonečných třtinových plantáží. Našla paní, která spala ve svém autě v tomhle městečku, kde jinak nebylo ani živáčka. To musel být zázrak. Určitě ano. Byla už tak blízko záchraně – tady to přece všechno neskončí! Ne, nemůže to skončit takhle. „Zastavte! Prosím!“ zachraptěla.

Uviděla, že se rozsvítily brzdová světla, a začala křičet, ale pak SUV zabočil na ulici. Její tělo to konečně vzdalo. Už to nemohlo vydržet. Zhroutila se na kolena uprostřed rozsypaných odpadků, s rukama rozpráženými. Nohu měla jako v ohni. „Vraťte se!“ vykřikla.

Ve skutečnosti ze sebe skoro nevydala hlásku. Strach ji ochromil.

Cvok Čvachtal jí byl v patách – chtěl, aby mu vrátila jeho tvář. Pokusila se plazit pryč, ale daleko se nedostala. Našel její nohy a táhl ji jako nějaký jeskynní muž zpátky mezi stromy. Marně zatínala prsty do asfaltu.

Poslední, co viděla, než ji les pohltil a než jí bahno, listí a kamenní zaplnily nos, ústa a oči, byl druhý cvok – ten, který se jí zdál hezký, když pro něj tančila, s dlouhými tmavými vlnitými vlasy a s tím zanedbaným strništěm a naléhavýma očima. Měl pevné tělo a silné ruce. Ruce plné peněz, a jak ráda říkala její kamarádka Loni, trochu zelené barvy hned způsobí, že každý chlápek vypadá dobře. Vysoký neznámý si ale nepotřeboval v tom směru pomáhat. Teď stál na ulici a díval se směrem, kde zmizelo SUV. Paže měl zvednuté k obloze a smál se. A zatímco ji ten druhý táhl na jatka, on se chechtal v dešti. Teď viděla, kdo nebo co to doopravdy je. Sám ďábel, oblečený od hlavy k patě v černém, rouhající se s těma rozpaženýma rukama bohu, vyzývající ho, aby sestoupil z nebes a způsobil další a poslední zázrak, který by zachránil jeho ztracenou ovečku.

Žádné další zázraky se ale už konat neměly. Dnes v noci ne.

Sbíraly se mraky, jakoby na jeho příkaz, a znovu zakryly měsíc. Znovu se spustila biblická potopa a smývala stopy, které za sebou její vlečené tělo zanechávalo.

[8]

Faith tlouklo srdce tak prudce, až se opravdu bála, že dostane infarkt. Dýchala jen s obtížemi. Zabočila s autem na další silničku. A na další. Určitě bloudí, ale vzdálila se od nich dost daleko? Nejezdí v kruzích? Pronásledují ji?

Řeč těla toho muže by dokázalo číst i batole – když si přiložil prst na rty, naznačoval jí, aby mlčela, aby se neodvážila promluvit. Bylo to gesto, jaké by mohl použít rozzlobený knihovník, aby utišil stůl hihňajících se puberťáček. Ale ukázal na zadní sedadlo. Ukázal přímo na... *Maggie!*

To pomyšlení ji zrtilo a vyhrkly jí slzy. Ohlédla se. Maggie pořád spala. Čača se jí svezla z hlavičky – asi ve chvíli, kdy Faith vrazila do té popelnice –, ale ještě stále svírala Ijáčka a pokrývku a stále si cucala palec. Obličejík měla zabořený do koutku dětské sedačky. „Maggie, zlato?“ zašeptala Faith opatrně. „Maggie, nechybí ti nic, děťátko?“

Neozvala se žádná odpověď. Faith nahlas zasténala úlevou.

Co se to tam stalo? Čeho tam byla svědkem?

Podívala se do zpětného zrcátka. Zadní okénko bylo úplně zamlžené.

Kdo byli ti lidé? Odkud přišli?

Stáhla okénko, aby opocení skel rozptýlila, a podívala se do postranního zrcátka. Nikdo nikde. Nikdo ji nepronásledoval. Žádné reflektory auta v dálce, které by ji doháněly. Naslouchala dešti a větru, které dorážely na auto. Po obličejí a krku jí stékal pot. Sáhla po mobilu, ale vzpomněla si, že ho nemá.

Myslí jí vířil milion otázek: *Kde se ta dívka vzala? Pozorovali ji ti lidé, když usnula v autě? Jak dlouho tam byla? Kdo byli ti muži? Co chtěli?*

Znovu pohlédla do zpětného zrcátka. Pořád jen smolně černá tma.

Hlavou jí znovu a znovu běželo všechno, co se odehrálo v posledních pěti minutách. Každá scéna se drala do popředí, aby si ji Faith přehrála jako první, a obrazy se překotně střídaly a přebíjely se navzájem, jak podrobnosti soupeřily o pozornost.

Pomozte mi! Slyšela znovu ten chraptivý drsný hlas a údery dlaně do okénka. Viděla ty vyděšené hnědé oči, ta šhubající se ústa

s kamínkem v dolním rtu. A s kroužkem v nose. A ještě se dvěma v obočí. To ušpiněné oblečení. Tetování. Viděla neupravenou pološílenou dívku z filmu *Kruh*, jak šplhá skrz okénko u řidiče a snaží se dostat dovnitř. Byla to přesně taková scéna. Zavrtěla hlavou.

Co se té dívce stalo? Proč vypadala takhle?

Možná že byla zdrogovaná. Nebo opilá.

Utíkala před tím mužem? Nebo před oběma?

Takhle zmalovaná, s tetováním a piercingem a se špinavýma bosýma nohama musela určitě být zfetovaná. Kdo by se toulal takhle uprostřed noci v hrozně bouřce, kdyby nebyl nacpaný drogami? A to městečko – Faith se vybavovaly všechny děsivé hororové filmy, jaké kdy viděla.

Znovu se podívala do postranního zrcátka. Kdyby ji někdo sledoval, velice snadno by ji našel, i kdyby začal pronásledování s několikakilometrovým odstupem. Její auto bylo široko daleko jediné.

Už jde! Pusťte mě dovnitř! Hlas té dívky jí zněl vzadu v mozku. Promnula si spánky.

Co tím ta holka myslela? Hrozilo jí něco? Co s ní provedl ten druhý muž, ten v červené košili? Kam ji odvedl? Faith upírala zrak před sebe do nekonečné tmy. Nic tam nebylo. Vůbec nic.

Usmála se na Faith. Ta holka se na ni *usmála*. A ten chlápek v černém se zazubil. Ti dva se líbali. Tak o co tam šlo? Všechno to bylo tak divné. A ten červenokošiláč s břichem – z toho šel tedy strach. A vypadal našťvaně. Zdálo se, že se ho ta holka bojí. Faith z něj rozhodně byla vyděšená k smrti.

Odtrhla si kůžičku u nehtu, kterou si už předtím hryzala. V ústech ucítila krev. Na hodinách bylo 1:40.

Znovu se podívala do postranního zrcátka, ale pořád se tam nic neobjevovalo. Nikdo po ní nešel. Kdyby se stala svědkem něčeho opravdu hrůzného, něčeho jako znásilnění, napadení nebo – prudce se při té myšlence nadechla – něčeho ještě horšího, copak by

ji někdo už teď nepronásledoval? Padouši se přece vždycky zbavují svědků. Jestli té holce prováděli něco špatného, pak by ti dva chlápci nikdy nedovolili Faith odjet. Ve skutečnosti ten chlápek v černém vlastně *zabránil* tomu v červené košili, aby šel k jejímu autu. Žádný z nich neměl zbraň. Kdyby ji měli, určitě by ji použili, aby ji zastavili – pokud tedy opravdu něco té holce prováděli, no ne? Takže zbraň určitě neměli. Při té myšlence se cítila trochu lépe. Dokud ji nenapadla další otázka.

Proč jsi ji nepustila dovnitř, Faith?

Zvedl se jí žaludek. Její mozek začal chrlit celý vodopád výmluv.

Všechno se to stalo tak rychle.

Měla vzadu v autě Maggie. Přece nemohla takovouhle holku – úplně cizí – pustit do auta, ve kterém měla malou dcerku.

Co když ta holka byla zlodějka? Co když ta prosba o pomoc byla léčka, aby se do auta dostali i ti chlápci?

Jarrod před časem pracoval v Miami jako veřejný obhájce. Často vyprávěl Faith o všech hrozných zločinech, ze kterých byli obvinění jeho klienti: únosy lidí v autech, loupeže, znásilnění, násilná odvláčení, vraždy. Tyhle historicky přímo od soudu by stačily kohokoli vystrašit tak, že by ani nevystrčil nos z domu. A když jí popisoval, jak pokřiveně zločinci uvažují a proč se zaměřují na některé lidi, pak ji z toho mrazilo až do morku kostí. Některé případy se týkaly i domovních loupeží, při kterých pomáhala žena: hrála na soucit obětí třeba tvrzením, že utrpěla zranění při nehodě, a prosila přede dveřmi o pomoc, zatímco její ozbrojení komplici ve skrytu čekali, až nic netušící samaritán uvolní řetízek a vpusť je dovnitř.

Pročísala si prsty vlasy a snažila se uvažovat souvisle. Měla další důvod, proč auto neotevřela: bála se. Ne, byla přímo vyděšená.

Konečně uviděla tabuli: *West Palm Beach, 66 km*. Nejenže byla na správné silnici – ale už skoro vyjela ze třtinového bludiště!

Věděla, kde je. Potkala další auto, jedoucí opačným směrem. Byl to první vůz, který uviděla od chvíle, kdy opustila okres Highlands. Tam vpředu byla civilizace, i když bylo všechno na noc zavřené. Po několika kilometrech uviděla zlaté oblouky McDonalda a červeno-bílý neonový nápis vítající lidi v Sunland Inn. Měli volno. Z toho, jak vypadalo jejich prázdné parkoviště, soudila, že jistě mají k dispozici víc pokojů. Zaparkovala tam a chvíli jen seděla a upírala pohled na skleněné dveře prázdné vstupní haly.

Děšť ustal, bouřka přešla, ale stále vanul ostrý vítr – a vydával pískavé zvuky, jak se prodíral skulinou v okénku u řidiče. Půjde tam, poví hotelovému manažerovi, co se jí stalo, a požádá ho, aby zavolal policii. To by bylo správné jednání. Předat tu věc spravedlnosti, ať sami zjistí, k čemu tam došlo. Ale když už sahala po klice vstupních dveří, její mozek vypálil poslední otázku.

Do čeho jsi to tam vrazila?

Faith kliku pustila. *Do ničeho. Nic tam nebylo.* Současně se jí však zpotily ruce a srdce se jí rozbušilo. Rozhlédla se po osvětleném parkovišti po lampách ve tvaru kobřích hlav. Teď na své auto dobře viděla. Ta myšlenka ji naplnila hrůzou.

Musíš se tam podívat. Musíš to vidět. Musíš se to dovědět.

Pomaloučku přešla k předku explorera. Vítr jí prudce cuchal vlasy, chránila se pažemi založenými na prsou. Dívala se na vůz. Žaludek se jí sevřel a hrozilo, že se jí podlomí kolena. Opřela se o kapotu, aby získala rovnováhu. Nárazník byl zkřivený a objevil se v něm důlek. Nic velkého, ale včera to tam nebylo. Mřížka byla také zdeformovaná. Určitě do něčeho vrazila, to se nedalo popřít.

Ta popelnice? Možná že to byla ta popelnice...

Přejela rukou po menší prohlubni na okraji kapoty, jako by se tak mohla dovědět, kde a kdy se na jejím autě ocitla.

Možná že do tebe někdo vrazil u Charity, a když sis auto prohlížela tam v poli, nevšimla sis toho, protože byla úplná tma.

Přikrčila se a zkoumala mřížku. Přejela rukou po prohnutém

nárazníku a podívala se na svoji dlaň. Byla vlhká od deště. Přestože její mozek křičel, ať to nedělá, přejela zkusmo rukou po zadní straně nárazníku a prsty prohmatávala pokroucený naprasklý plast a kovové držáky tam, kde nebylo vidět. Znovu se v záři lampy podívala na dlaň. Tentokrát na ní viděla něco tmavého. Připomínalo to krev. Padla dozadu na vlhký asfalt.

Byl to srnec. Nebo pes. Nebylo to to, nač myslíš. Faith! Panebože, jen ať to není...

Rychle si otřela ruku o džíny a vstala. Všimla si maličkého svazku vláken přilepeného na prohnuté mřížce. Vytáhla to. Byl to kousíček tenkého bílého textilu. Možná z nějakého hadříku.

Nebo z trička.

Kousla se do ruky a potlačila výkřik hrůzy. Znovu jí vyhrkly slzy.

Co to jenom provedla? Co to kčertu srazila tam v těch třtinových plantážích?

[9]

Na hodinách bylo 1:50. Uplynulo skoro pětadvacet minut od chvíle, kdy... Faith se strnule dívala skrz přední okénko na skleněné dveře motelu.

Jenomže policie by jí kladla otázky. I takové, na které by jim nemohla odpovědět.

„Kde jste byla, paní Saundersová? Jak se to městečko jmenovalo? Nemůžeme tam nikoho poslat, když nevíme kam.“

Pak by přišly ještě další otázky...

„Paní Saundersová, když vám ta dívka klepala na okno a žádala vás o pomoc, proč jste ji nepustila do auta?“

„Měla jste nehodu. Poškodila jste si nárazník a mřížku. Upozornila jste policii? Víte přece, že jste ze zákona povinna to udělat.“

„Máte na nárazníku krev. Srazila jste nějakého tvora, který krvácel. Byl to člověk?“

Zoufale se rozhlédla po parkovišti a snažila se vymyslet správné odpovědi. *Nevím! Nic tam nebylo.*

„Jak důkladně jste se dívala? Nebo jste z toho místa prostě odjela?“

Zavrtěla hlavou. Opravdu tam nic nebylo.

„Paní Saundersová, pila jste alkohol?“

Prudce se nadechla leknutím a přikryla si rukou ústa. Ano, dala si pár skleniček vína. A možná koktejl – seven and seven –, ale ten nebyl tak silný. A pak ty hurikánky... Snažila se zahnat polykáním tu hroznou nasládlou pachut', ale pořád to nešlo. Ano, pila, ale nečekala, že bude řídit. A cítila se dobře, opravdu. Možná že byla těsně po tom, co odjela od Charity, trochu ovíněná, ale to bylo už dvě hodiny před incidentem. Vybavila si, že když vystoupila z auta na té třtinové plantáži, aby se podívala na čumák vozu, točila se jí hlava. Dýchla si do dlaně. Byla to stejná ruka, kterou otřela tu... *látku...* z rubu nárazníku. Projela jí vlna nevolnosti a zuřivě si dlaň znovu otřela o nohavici kalhot. Třela ji tak silně, až jí dlaň zčervenala.

Určitě by to v jejím dechu ucítili.

„Paní Saundersová, vystupte si prosím z auta. Musím vám udělat nějaké testy. Dokážete jít rovně, prosím?“

Přiměli by ji dýchnout.

Mohla by dechovou zkoušku odmítnout, ale i tak by ji mohli zadržet. Prudce si skousla spodní ret, opřela si čelo o volant a zavřela oči.

Vzali by jí řidičák.

Když byla ve čtvrtém ročníku studií na Floridské univerzitě, zadrželi ji kvůli řízení pod vlivem alkoholu a za to, že navíc ujela z místa nehody. Strávila večer s přáteli, navštívili večírek v kampusu. Dali si příliš mnoho piva a příliš mnoho panáků. Nečekala, že bude na zpáteční cestě domů řídit, to měl být úkol její

spolubydlící z koleje, a tak se nijak nekrotila. Vždyť tehdy na studiích pořádně pařili všichni. Pak Regina odjela domů s klukem a rozloučila se s ním s tím, že se uvidí ráno. Zpátky na kolej to bylo asi patnáct kilometrů. Bylo už pozdě v noci a na silnicích beztak nebyl žádný provoz.

Zničehonic se před ní vynořilo auto. Nevzpomínala si, že by do čehokoli vrazila – jen se dívala na ten blížící se sedan a myslela si „páni, ten chlápek je nějak blízko“! Byl tak blízko, že viděla zřetelně jeho oči, otevřená ústa a výraz jeho obličeje. Vypadal překvapeně. Zpátky do kampusu se vrátila se zkřivenou nápravou a zhaslými světly. Druhé auto se převrátilo na střechu.

„Díkybohu, že ten stařík měl zapnutý pás,“ řekl jí policista, který ji zadržel, když jí nasazoval pouta. Stála na trávníku před svou kolejí, plakala a koleno jí krvácelo po nárazu do volantu. „Nebo by to skončilo opravdu špatně, zlato. Fakt hodně špatně.“

Viděli by, čeho jsem se už jednou dopustila. Cítili by ze mě víno a hurikánky. Prozkoumali by ten zkřivený nárazník a mřížku a odebrali by vzorky té tmavé hmoty.

Faith uhodila hlavou do volantu a po tváři jí už zase stékaly slzy. Jarrod byl obhájce; řekl by jí, co by si policisté pomysleli: *Když jste to udělala jednou, pak víme, že byste to udělala znovu.*

„Kauce je stanovena na sto tisíc,“ nařídil tehdy soudce a upíral na ni zrak za tlustými brýlemi. Na starém, příliš vysokém čele se mu tvořily vrásky, odsuzoval ji. Mladý veřejný obhájce, který ji měl zastupovat, se při výši té sumy zděšeně nadechl. „Protože se vám, mladá dámo, nedá důvěřovat. Nechala jste tam toho muže a on mohl zemřít. Opustila jste ho u silnice a odjela. Přežil to jen z milosti boží. Jste osoba, které se nedá věřit, že se zachová správně, a nedá se vám věřit, že se k soudu vrátíte.“ Strávila rok v podmínce, odpracovala sto hodin veřejných prací, omluvila se, zaplatila vysokou pokutu a strávila ve vazbě osm nocí, než ji její zklamaná matka konečně vykoupila.

Praštila hlavou o volant silněji. Bylo by jedno, z jakého důvodu by policii zavolala – dnes v noci by skončila ve vazbě. O tom vůbec nepochybovala. Slzy jí ukapávaly do klína. *Panebože, co kdyby ji zadrželi před očima Maggie? Co by se s holčičkou pak stalo? Dali by ji k nějakým pěstounům, zatímco by čekali, až se dostaví Jarrod?* Představila si Maggie, jak křičí, pláče a volá ji, zatímco jí policisté nasazují želízka a nakládají ji do zadní části policejního vozu. Červenobílý majáček na voze se otáčí před jejím usazeným obličejíkem jako v nějaké scéně z filmu. A pak se jí vybavil Jarrod – vypadal šokovaně a zklamaně, když se na ni díval skrz neprůstřelné sklo a ptal se jí, jak mohla pít a pak jet s Maggie v autě. Jak se mohla dopustit něčeho tak hrozného?

Proč jen dnes večer pila? Proč ji Charity donutila odejít, když dobře věděla, že pila? Proč nešla do hotelu? Proč neposlechla Jarroda a nezůstala doma? Proč, proč, proč?

Celá série špatných rozhodnutí – jedno za druhým. A když už si myslela, že se aspoň jednou rozhodla rozumně, dopadlo to úplně nejhůř – zastavila se v místě, kde lišky dávají dobrou noc, v neskutecném, nepravděpodobném světě. Zoufale se rozhlédla kolem sebe. Okénka se znovu opocovala a dveře motelu viděla jen rozmazaně. Cítila se lapená v pasti – v zajetí v tomhle autě, na tomhle pustém parkovišti, zahnaná do úzkých kvůli nesprávné volbě. Byl to tak klaustrofobní pocit, že se jí skutečně začal svírat hrudník. Pohledem zachytila postavu přecházející po motelové hale.

Jste osoba, které se nedá věřit.

Nemám z dnešního večera dobrý pocit...

Pevně zavřela oči. Bylo by jedno, proč zavolala policii; stejně by dnes v noci skončila ve vazbě.

Od chvíle, kdy se probrala do toho zlého snu a stala se účastnicí toho podivného výjevu, uplynulo už pětáctýřicet minut. Teď už tam nikdo z nich nebude – dívka s tetováním, piercingy, špiňavými rukama a bosýma nohama ani ti dva muži, ze kterých

šla hrůza. Nebylo správné je odsuzovat... kdo konečně ví, co tam všichni dělali? Žádný z nich nebyl ozbrojený. Ta dívka vypadala dost drsně. A nekrvácela. Nekrvácela! To bylo důležité.

Faith se zhluboka nadechla, otřela si obličej rukávem a zařadila rychlost. Její mozek mezitím chrлил různé racionalizace, proč jedná správně.

Všichni tři mohli být zfetovaní; mohli tě přepadnout a oloupit.

Vyjela z parkoviště na Southern Blvd.

Mohli ublížit Maggie. Nebo jí provést něco ještě horšího. Bůh-sámví, co by se stalo, kdyby ty dveře otevřela. Jak jednou řekl Jarrod, je těžké vyhodnotit, k jaké tragédii mohlo dojít, pokud všechno skončilo ještě předtím, než sestrojili bombu.

Uviděla ceduli s ukazatelem na dálnici Florida's Turnpike.

Všichni tři už jsou dávno pryč. A ty ani nevíš přesně, kde to bylo. Musela bys s policií znovu projet tu trasu, a oni by tam s tebou nejeli, jakmile by tě vzali do vazby. Nechali by si tě a vyšetřovali by tě. Připravovali by tvé obvinění. Právě teď by ses chystala na to, že ti udělají policejní fotografii, odeberou otisky prstů a pak tě prohledají úplně svlečenou ve věznicí nějakého místního zapadáková.

Vyjela směrem k jihu. Na silnici už teď potkávala sem tam nějaké auto. To ji uklidňovalo.

Byl to nějaký srnec, Faith. Ti dokážou způsobit ošklivé škody. Nejelas rychle, a tak neutrpěl velké poranění a utekl do třtinové houštiny. Proto jsi tam nic neviděla.

Bylo po třetí hodině, když zahnula na příjezdovou cestu u svého domu. Ohlédla se na zadní sedadlo. Maggie byla jako Jarrod – dokázala zaspát cokoli. Faith zvrátila hlavu na opěrku a pocítila intenzivní úlevu, že dojela bezpečně domů. Současně ji ze stejného důvodu zaplavil pocit studu. Jako nějaká postava z pohádek bratří Grimmů nechala daleko za zády strašidelný les se všemi smrtelnými hrozbami a nebezpečnými podivnými obyvateli a vrátila

se na svůj hrad. Zhluboka se nadechla a naposledy se podívala do zpětného zrcátka. Všechna ospravedlnění, která si vymyslela, aby mohla zůstat nečinná, fungovala jako chatrná záplatovaná pokrývka překrývající děravou střechu; prozatím s nimi vystačila. Nedalo se ale odhadnout, na jak dlouho.

Pak stiskla ovládací knoflík garážových vrat a s mrazivým pocitem neurčité obavy sledovala, jak se s těžkým bouchnutím zavřely a nechaly tmu venku.

[10]

„Ahoj, zlato,“ zašeptal Jarrod, na tváři ucítila jeho teplý dech. „V kolik hodin ses vrátila?“

„Kolem třetí,“ odpověděla Faith tiše s obličejem zabořeným do polštáře. Větší část hlavy a celé tělo měla zabalené do přikrývky a oči ještě zavřené. Dům byl vymrzlý; Jarrod měl rád, když tu v době spánku byla zima jako v iglú.

„Proč jsi nezůstala u sestry?“ zeptal se nepřítomně.

Cítila svěží vůni mýdla a jeho kolínské značky Bulgari; slyšela šustění jeho saka, když kontroloval svůj mobil a vsunul si ho do kapsy. Aniž otevřela oči, věděla, že se obléká k soudu a pravděpodobně se vrátí pozdě večer.

„To je dlouhá historie,“ zahučela. „Já... necítila jsem se dobře; nechtěla jsem tam zůstat.“

„Cože?“ ucítila jeho ruku na čele. „Co ti je?“

„Žaludek... už je to dobré.“

„Zvracela jsi?“

„Prostě mi nebylo dobře. Teď je to už v pořádku.“

Odhadovala, že znovu kontroluje mobil. „Určitě mi budeš o včerejším večeru vyprávět ohromné historcky.“

Faith se zavrtila hlouběji do polštáře.

Políbil ji na tvář. „Spi ještě, je brzy. Já mám na soudu v Palm Beach jednání, tak už musím jít. Odvedu Maggie do školky.“

„Maggie je vzhůru?“

„Ano, je dole, připravená k odchodu, a páni, je v mimořádné kondici. Dnes opravdu *chce* jít do školky! Paní Wackettová jí snad dá odměnu. Spala vůbec?“ zeptal se a jeho hlas slábl, jak přešel ke dveřím koupelny.

„V autě.“

„To tedy musela být cesta, když jste se vracely domů,“ poznamenal a zdůraznil slovo *musela*. Pak otevřel dveře a zamířil ven do chodby.

Otevřela oči. „Cože?“ V ložnici byla tma až na proužek slabého světla pronikajícího na koberec mezerou v okenních závěsech.

„Mám tě rád!“ zavolal ještě z přízemí. Pak slyšela, jak popohání Maggie do auta, a potom se dveře jeho garáže otevřely a zavřely a byl pryč.

Když se znovu probudila, v ložnici byla ještě tma. Po několik blažených vteřin zůstala ležet a vyladřovala se na nadcházející den. Hned si nevzpomněla na uplynulou noc – na večírek, hádku, bouřku, na tu dívku a ty podivné hroživé muže. Za několik okamžiků tento stav klidu pominul a všechno se jí znovu nahrnuło do mozku. A spolu se zneklidňujícími vzpomínkami přišel pocit viny doprovázený tíživým, odporným úzkostným pocitem v žaludku, jako by se napila lepidla. Pohlédla na hodiny a s trhnutím se posadila. Bylo už půl deváté. Tak dlouho nespala celé věky.

V hlavě jí pulzovala bolest a také tělo ji pobolívalo. Měla pocit, jako by ji srazil nákladák. Emocionálně se cítila úplně stejně vyčerpaná, jako jí bývalo vždycky ráno poté, co se s Jarrodem pohádali a ona většinu noci proplakala. Když v noci uložila Maggie do postele, konečně si zapálila cigaretu a k ní si dala venku v zadním patiu

velký panák vodky. Teď jí to připadalo jako špatný nápad, jenže po návratu domů nemohla usnout. Nedokázala se uklidnit. Nešlo jí vypnout zběsile pádící mozek. Několikrát sáhla po telefonu, ale odložila ho dřív, než začala volit číslo. Od chvíle, kdy tu scénu viděla, uplynulo už přes tři hodiny. Teď byly čtyři ráno. S každým posunutím malé ručičky na hodinách se pocit naléhavosti vytrácel. *Devět-jedna-jedna. V jaké naléhavé věci voláte? Totiž já si myslím, paní operátorko, že už to naléhavá situace není, řekla bych. Vrátí-la jsem se domů a ti lidé už dávno zmizeli zpátky v lese. Ptáte se, kde se to stalo? To netuším. Zabočila jsem doleva uprostřed třtiny a pak jsem dlouho jezdila v kruzích.* Racionalizace plné strachu jí naskakovaly v hlavě a potlačovaly pocit viny. Pomáhalo i opojení vodkou, která konečně začala účinkovat. Někdy kolem páté hodiny Faith vyšla nahoru do ložnice a upírala zrak na stíny palmových listů divoce tančících po stropě, ozařované světlem v patiu, které zapomněla zhasnout.

Teď vstala z postele, přešla k závěsům na okně a váhala. S rukou na šňůře se dívala na nenápadný světelný proužek na koberci. *Co je za závěsem číslo dvě, Bobe? Ukaž nám, co vyhrála!*

Faith doufala, že venku bude slunečno a krásně – typický nádherný floridský den, jasně modrá obloha s nadýchanými bílými obláčky. Doufala, že jí vyhlídka nebude ničím připomínat včerejšek. Všechno bude jinak, nastane velká proměna – a s ní symbolický nový začátek. Když ale roztáhla závěs, srdce jí ztěžklo: bylo pochmurno a deštivo. Venku to vypadalo přesně jako ve chvíli, kdy včera vyjela z domu na cestu k sestře. V žaludku se jí převálil chuchvalec lepidla. Přejela pohledem zahrádku dole. Všechno vypadalo úplně stejně jako před čtyřiatdvaceti hodinami – stejný polštář z křesla v bazénu, stejné růžové netýkavky na trávě, stejná houpačka v koutě, stejný překocení slunečník.

Všechno vypadalo stejně. Ale všechno bylo úplně jiné.

Zapnula televizi a vytočila hlasitost tak, aby slyšela i v koupelně

ve sprše. Místní ranní zprávy už skončily, a tak přeprnula na *Headline News*. DOW byl na vzestupu a ceny nafty také. Vražda dítěte z roku 1957 byla konečně vyřešena. Odhalili dalšího tuneláře. Polární led roztává rychleji, než vědci předpovídali.

Nehlásili žádné nevědštné na Floridě. Žádné mrtvé dívky, nalezené ve třtinové plantáži.

V přízemí si připravila kávu a prohlédla si *Sun-Sentinel* – včetně sportovního oddílu, pro případ, že by ta dívka ze včerejší noci byla nějaká středoškolská sportovkyně, která nedorazila na trénink. Nebyly tam žádné zmínky o nevědštných děvčatech, na Floridě ani nikde jinde. Začala se cítit o maličko lépe, přestože dobře věděla, že pokud se něco odehrálo uprostřed noci, do ranních zpráv by se to ještě nedostalo. Do televizního zpravodajství ale ano, jenže ani tam nic podobného neříkali. Příštích pár dní bude muset dál kontrolovat noviny a internet a dívat se na zprávy. Pokud se ve středu nebo ve čtvrtek stále nic neobjeví, pak už si podle všeho nebude muset dělat s ničím starosti. Bude si moci oficiálně vydechnout úlevou, zařadit si to, co se v noci stalo, ať už to bylo cokoli, do škatulky podivných nešťastných zážitků a doufat, že ji už nic takového nikdy nepotká.

Bolest hlavy neodcházela, a tak si vzala tři ibalginy a zapila je velkým douškem kávy. Stále se nemohla zbavit zneklidňujícího pocitu něčeho nepatřičného. Pocitu, že něco je... špatně. Něco se stalo, něco nemístného, nesprávného. Rozhlédla se po kuchyni. Mléko stálo na kuchyňské lince, misky od cereálií ležely ve dřezu, topinkovač byl vypnutý. Nepořádek po snídani ani polštář plovoucí v bazénu ji ale z míry nevyváděly. V ložnici i jinde všechno vypadalo přesně tak, jak to zanechala, než včera odjela za Charity. Ručně malované dózičky, které si koupila na dovolené v New Orleansu, stály úhledně vystavené vedle její sbírky olivových olejů a dekorativní plechovky amarettových sušenek. Lednici zdobily Maggiiny obrázky: cirkus z nalepených knoflíků, pastelkami namalované

jednoduché postavy, prstové malby připomínající Jacksona Pollocka. Na lavici čekaly Jarrodovy boty a sako, až je někdo odnese nahoru a uklidí. V obývacíku byly rozházené Maggiiny hračky. I zahrádce všechno vypadalo úplně stejně, ale ve skutečnosti to bylo úplně jiné. Připomnělo jí to dceřin oblíbený příběh *Kočka v klobouku*. Měla pocit, jako by během té doby, kdy byla u Charity, do domu vnikli cizí lidé, dělali si tu party, vyváděli blázniviny a pak odešli. Uklidili po sobě a rozmístili všechno zase správně zpátky jen pár okamžiků před jejím návratem. Všechno se zdálo stejné... ale nebylo.

Faith odklidila mléko a vložila nádobí do myčky. Změnu, kterou pociťovala, by nikdo jiný nevnímal, protože za ni mohl její vlastní pocit viny pramenící z irské katolické výchovy. Časem snad výčitky svědomí otupí a ten zneklidňující pocit zmizí. Konečně matka v tom příběhu Dr. Seusse nemá vůbec tušení, jaké kalamity její dům postihly, zatímco byla pryč, a nikdy se to ani nedoví, protože se všechno vrátilo na své místo. Jenom děti řešily morální problém, zda jí to mají povědět, nebo ne. Rozhlédla se po kuchyni. Opravdu záleží na tom, co se v noci stalo, pokud se všechno vrátí do původního stavu a bude to zase takové, jaké to má být?

Pak si vzpomněla na svůj explorer. Opřela se rukama o výlevku v kuchyňském ostrůvku a zadívala se na dveře vedoucí do garáže. Není pravda, že všechno vypadá úplně stejně jako ve chvíli, kdy včera odjížděla...

Když poklidila v kuchyni, zamířila zpátky nahoru do prádelny. Její oblečení ze včerejška včetně džínů bylo pohřbeno v koši na prádlo, kam je nacpala. Tričko měla načichlé vínem, pivem a kouřem z party, a tak je postříkala odstraňovačem pachů, a navíc ještě odstraňovačem skvrn. Pak vymáčkla kupačku čističe skvrn na tmavý flek na džínách a všechno strčila do pračky a pozorovala, jak se buben roztočil. Nový začátek. Nový, vydařenější pokus.

Pak zase zamířila do přízemí.

Dům měl dvě garáže: dvojitou po straně, kde teď bylo její auto a kam se vcházelo z kuchyně, a garáž pro jeden vůz na druhé straně domu, kde Jarrod parkoval svou infinity. Na okamžik váhala s rukou na dveřích do garáže, kde stál explorer, a zatajila dech. V koutku duše doufala, že ta poslední noc byla jen sen. Bláznivá noční můra, a ne skutečnost. Nebo si možná všechno ve vzpomínkách přibarvila a doopravdy to tak hrozné nebylo. Zhluboka se nadechla, otočila knoflíkem a rozsvítila. Obavy se okamžitě vrátily.

Mřížka byla pořád zdeformovaná a nárazník také. Na kapotě byly dva dolíky a dva hluboké škrábance. Všechno naprosto reálné.

Přejela rukama přes kapotu a prsty objela škrábance. Na policiče u klimatizace byla krabice hadrů. Jeden si vzala, otřela zadní stranu nárazníku, znovu zatajila dech a podívala se na něj.

Nic. Nebylo tam nic. Žádná krev.

Vydechla. Strčila hlavu pod auto, znovu nárazník na zadní straně otřela a silně přitlačila. Zase se podívala na hadr. Nic. Třela nárazník ještě usilovněji. Hadr se ušpinil, ale červený nebyl. Zase si začala věci omlouvat.

Možná že to nebyla krev, jen sis to myslela. Možná to byla mastnota.

Vstala, přešla k okénku u řidiče a podívala se do auta. Na vnitřní straně okénka zůstaly tu a tam šmouhy, jak prsty otírala zamlžení, když uviděla tu holku. Prohlédla si sklo zvenčí, v místech, kde dívka stála a kam bušila ušpiněnou rukou. Ale nenašla tu žádné otisky nebo stopy, kterých se bála.

Zhluboka se nadechla, otáčela hadr znovu a znovu v prstech a přemýšlela.

Pak ho vzala a pro všechny případy sklo dočista otřela.

„To můžu narovnat. Není to nic velkého. Ani to nebude potřeba přestříkat,“ řekl jí automechanik s nášivkou se jménem „Sal“.

„Opravdu?“ Faith se ulevilo.

„Ale jo. Nebude to úplně perfektní, to byste si musela pořídit nový nárazník. Totéž ty důlky na kapotě. Ty vyklepu.“

„To bude prima. A tohle...?“ ukázala na škrábance.

„Ty můžu zaleštit,“ usmál se. „Napřed zkusím fixu, to by mohlo stačit.“

„Tak to je tedy lepší, než jsem čekala.“

„Problém je s tou mřížkou. Ta se musí vyměnit.“

„Aha,“ zatvářila se zklamaně.

„No páni – jste moc hezká na to, abyste se tak kabonila. Poslyšte, asi máte dneska šťastnej den, protože tuhle součástku hned dostanu od kámoše. Ledaže byste chtěla zbrusu novou, protože potom by to trvalo tak dva dny.“

„Ne, kdepak, nemusí být nová, pokud bude vypadat stejně.“

„Jako že jste vůbec do něčeho nevrátila?“ řekl tázavě. Bylo jasné, že čeká na vysvětlení, co se jí stalo.

„Použitá součástka bude v pořádku,“ odpověděla jen.

Přikývl. „Platíte v hotovosti, ano? Nechcete na to uplatňovat pojištění? Tak jste mi to řekla do telefonu.“

„Nechci. Víte, když nebudu hlásit nehodu, zlevní mi pojistku. Prostě to jen chci mít co nejdřív spravené.“

Muž chvílku mlčel. Třel si nos prstem umaštěným od oleje, zazubil se a konečně řekl: „Jo, chápu.“

Znepokojeně přešlápla. „A co?“

„Chcete, aby to nezjistil váš muž.“ Podíval se na její snubní prsten.